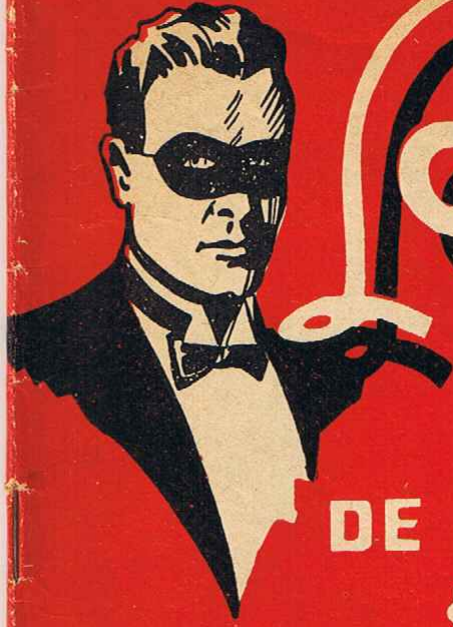

NIEUWE AVONTUREN

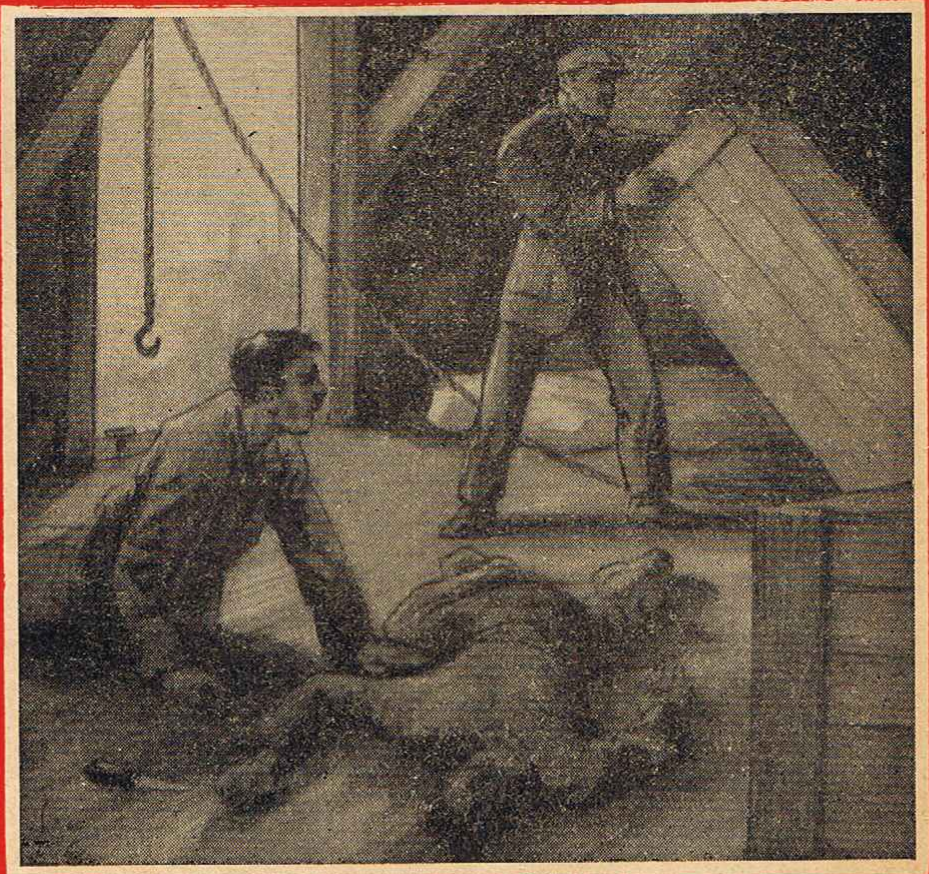
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET ONTVOERDE LIJK

N° 2363

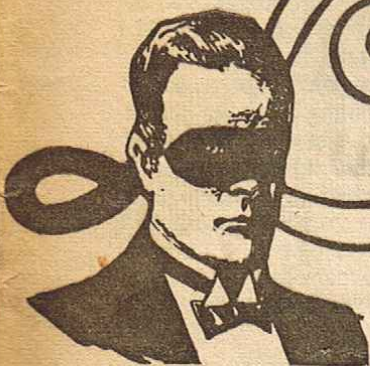

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Ontvoerde Lijk

HOOFDSTUK I

HET BRIEFJE

Het was omstreeks elf uur in de ochtend toen Gaston, de oude kamerdienaar van Lord William Aberdeen, bescheiden op de deur klopte van de bibliotheek, waar zijn meester zich op dat ogenblik bevond, en daar aankondigde:

— Daar is nummer zeventien, mylord. Hij vraagt of hij u even kan spreken.

Raffles keek op van het nummer van de Times dat hij las, zijn wenkbrauwen gingen een weinig de hoogte in, en hij mompelde voor zich heen:

— Nummer zeventien? Wat kan Jefferson mij te zeggen hebben?

Maar reeds hield de oude Gaston de deur open voor een man, zeker niet veel jonger dan hijzelf, gekromd door ouderdom, en met spierwit, dun haar. Hij was tamelijk goed gekleed.

De man bleef kalm staan, zonder een woord te zeggen, tot Gaston de deur achter hem gesloten had en was heengegaan, en kwam toen een paar stappen nader, onder het losknopen van zijn overjas en zijn vest. Uit 'n binnenzak daarvan haalde hij met bevende vingers een brief, die hij Lord Aberdeen toestak met de woorden:

— Die kwam vanochtend, mylord. Een jongetje bracht hem. Er zat eerst een groter couvert omheen met mijn naam erop; die heb ik natuurlijk opengemaakt, en deze brief zat erin, met een klein stukje papier, waarop geschreven stond: « Breng dit briefje dadelijk aan Lord Lister. » Het briefje kwam een uur geleden, mylord, ik heb mij zoveel mogelijk gehaast.

— Dat kan ik me wel voorstellen, Jefferson, zei de heer des huizes vriendelijk, terwijl hij de oude man zacht op de schouder klopte. Hij rekende snel en in stilte uit, hoelang die brave grijsaard nu wel in dienst moest zijn, als bemiddelaar tussen de geheimzinnige filantroop en de ongelukkige bevolking der armste wijken van Londen. Want deze heer des huizes, deze bewoner van het luxueuze huis in de Cromwell Street was niemand anders dan John Raffles, de meesterdief, de gentleman-inbreker, die links en rechts stal en roofde onder de rijken om de buit te verdelen onder de ongelukkigen, die hij wilde helpen.

En om dit straffeloos te kunnen doen verborg hij zich onder de naam Lord William Aberdeen, waaronder de grote wereld hem kende.

Het moest ongeveer zijn van de tijd af, toen de Grote Onbekende voor het eerst rondging door de duisterste sloppen langs de haven, en bij een van die gelegenheden deze Jefferson kon redden, niet alleen van de dood, maar ook van oneer en onuitwisbare schande.

Van dat ogenblik was Jefferson Raffles blindelings toegedaan, en als « nummer zeventien » opgenomen in het kleine, uitgelezen legertje van helpers, waarover Raffles de beschikking had.

Raffles had zijn bezoeker een stoel toegeschoven, nam een vouwbeen, en sneed de enveloppe van de brief open.

De missieve bevatte slechts enkele woorden, maar die verklaarden ruimschoots de haast, die de schrijfster blijkbaar bewogen had:

« Mylord,

Een paar jaren geleden hebt gij mij bijgestaan in hachelijke ogenblikken. Ik zal dat nooit vergeten. Thans verkeer ik weer in nood. Ik smeed u, help mij. Jack, mijn man, is gisteren plotseling overleden, na een tijdlang ziek te zijn geweest. Ik heb bijna geen geld meer. Maar er is nog iets anders, dat mij afschuw en vrees aanjaagt. Ik smeed u, mij te willen bezoeken en mij raad te geven.

Jane Bishop. »

Daaronder stond het adres: in het East End weliswaar, maar een der breedste en fatsoenlijkste straten.

Raffles vouwde de brief dicht, bedacht zich even en verscheurde het papier onmiddellijk in kleine snippers.

Hij stond een ogenblik in nadenken verzonken. Hij had zovele honderden mensen kunnen helpen, in de meeste gevallen als Lord Aberdeen, dat zelfs een man met een stalen geheugen als hij, al die namen onmogelijk had kunnen onthouden.

Maar de kleine Jane Bishop herinnerde hij zich heel goed en ook haar man, de bekwame, veelbelovende ingenieur.

Destijds had hij de jonge vrouw weten te ontrukken aan een omgeving, die haar ondergang zou hebben betekend, als zij er langer had moeten vertoeven; aan de grijphanden van een dronken stiefmoeder, en de invloed van een onverschillige ruwe vader.

Hij was opgetreden ten behoeve van Jack, die enige jaren tevoren, zoals later bleek volkomen ten onrechte, door een lafhartige medeminnaar beschuldigd was van bedrog, diefstal en verduistering op 't ingenieurskantoor waar hij werkte. Raffles had die zaak niet alleen opgehelderd, maar de jongeman in staat gesteld zijn studies te voltooien, en met de vrouw zijner keuze in het huwelijk te treden, die aldus in een veilige haven scheen te zijn aangeland.

En nu had de dood die arme jongen veel te vroeg weggenomen, en nu scheen het jonge weeuwte in nood te zijn. Toen Raffles haar voor het eerst de helpende hand had geboden, geschiedde dat in omstandigheden, die het onvermijdelijk maakten, dat hij zich als John Raffles deed kennen. Toen had hij haar gezegd dat zij slechts de oude Jefferson behoefde te waarschuwen, als zij hem ooit nodig mocht hebben. Toen vermoedde hij echter niet dat dit nog ooit werkelijk het geval zou worden, nu zij de steun en de hulp had van een jonge, krachtige echtgenoot.

Raffles hief met een ruk het hoofd op, en zei tot Jefferson:

— Iemand roept mijn hulp in, oude vriend. Mocht de schrijfster van de brief soms bij je komen, om naar de uitslag te vragen, voor ik tijd heb gevonden om haar te bezoeken, stel haar dan gerust, en zeg dat ik haar natuurlijk zal helpen.

— Dat wist ik wel, mylord, zei de oude man eenvoudig, zijn ogen trouwhartig op het krachtige gelaat tegenover zich gevestigd. Hebt u nog 'n boodschap voor mij, mylord?

— Niets anders, dan dat ik hoop, dat het je goed gaat, Jefferson. Ga nu maar gauw weer naar huis. En doe mijn groeten aan Sara, je brave vrouw.

Zodra de oude boodschapper was heengegaan, drukte Raffles op een schellknop en zei tot de oude Gaston die binnentrad:

— Vraag mijnheer Brand of hij dadelijk hier komt, tenminste wanneer hij thuis is.

— Mijnheer Brand is met de schimmel uit geweest, mylord, en verkleedt zich nu. Ik zal mijnheer gaan waarschuwen.

Er waren nog geen vier minuten verlopen, toen de deur weer open ging, en Charles Brand binnentrad, nog met een gezonde blos van de snelle rit.

— Heb je mij laten roepen, Edward? Iets bijzonders?

— Dat valt nu nog niet te zeggen, amice. Jane Bishop roept mijn hulp in. Zij schijnt in grote angst te verkeren. Haar man is gisteren gestorven.

Brand maakte een beweging van schrik.

— Dat is immers die jonge ingenieur, die je drie of vier jaren geleden hebt kunnen helpen in die oplichtingszaak?

— Ja, Charles, dezelfde.

— Ik herinner mij haar nog heel goed. Zij was toen een heel knap vrouwtje, en dol op haar Jack. Ik kan mij volstrekt niet begrijpen, wat er gebeurd kan zijn. Hij leek zo sterk en flink, zo kerngezond.

— Die indruk had ik ook, Charles. Intussen, wij zullen het wel aanstonds weten, want wij gaan er natuurlijk heen. Je hebt toch zeker wel lust om mee te gaan?

— Ik ga mee, want misschien kan ik je helpen. Moeten wij ons vermommen?

— Dat is, geloof ik, het verstandigst, amice. Wie weet wat er met haar gebeurd is, en daar in die wijk moeten wij steeds verdacht zijn op onaangename ontmoetingen. Een kwartier zal voldoende zijn. Laten wij ons haasten.

De twee mannen begaven zich naar hun respectieve kamers. Brand begaf zich even daarna naar een kleedkamertje en daar opende Raffles het kunstig in de wand verborgen kastje, waarin zich een aantal kledingstukken en uniformen, en voorts uitnemend vervaardigde pruiken en baarden bevonden van allerlei kleur en vorm.

Er was nog geen kwartier verlopen of zij hadden hun kleren verruild tegen een zeer eenvoudig werkpak, en hun gelaat door enkele kunstgrepen zo goed als volkomen onkenbaar gemaakt.

Zoals altijd wanneer zij zich vermommen hadden overdag, verlieten zij ook nu het huis aan de achterzijde, hetgeen zij on gezien konden doen, en waardoor zij in een stille achterstraat kwamen die zij haastig afliepen, waarna zij zich begaven naar een stopplaats van een der bussen in de Cromwell Street.

Weinige minuten later nam een van die dubbeldekkers de gewaande werklieden op, en voerde hen, dreunend en rommelend in oostelijke richting weg, een gevaarlijk avontuur tegemoet.

HOOFDSTUK II

HET WESPENNEST

De Fleet Street is een van de weinige straten in die buurt, die men van begin tot einde kan doorlopen zonder halfnaakte, morsige en luidruchtige kinderen te zien, schurftige straathonden, verdachte gezichten en dronken matrozen.

Het was echter raadzaam, de zijstraten maar haastig voorbij te gaan want dat waren in de meeste gevallen echte misdadigerssloppen, waarin de vreemdeling zich zelfs overdag liever niet moest wagen.

De bus reed door Fleet Street, en Raffles en Brand kwamen dus al heel gemakkelijk aan hun bestemming.

Het huis, waarvan Jane het nummer had opgegeven, was een oud, maar blijkbaar goed onderhouden gebouw van vijf verdiepingen. Eigenlijk een huurkazerne, die met eufemisme als flatgebouw werd aangeduid. Het had een grote portiek, met slechts een enkele deur, die nu wijdopen stond, want zoëven was een jongen, die waarschijnlijk om boodschappen in de buurt was uitgestuurd, krijsend en schreeuwend naar buiten komen stormen zonder zich de moeite te geven, de deur weer achter zich te sluiten.

Raffles en Brand behoefden slechts naar boven te lopen. Op het portaal van de eerste verdieping troffen zij een drietal vrouwen aan, die druk met elkander stonden te fluisteren, en zwegen, zodra zij de vreemdelingen zagen, maar weer dapper hun discours voortzetten, zodra zij bemerkten, dat het slechts werklieden waren, die hier in huis misschien een en ander hadden te verrichten.

Het was duidelijk dat het onderwerp van het gesprek gevormd werd door de plotselinge dood van de jonge ingenieur.

Eenzelfde toneeltje herhaalde zich op de tweede verdieping.

Op de derde echter was het doodstil. Op de deur recht tegenover de trap was een koperen naambordje bevestigd, waarop stond te lezen:

Jack BISHOP

Bouwkundig Ingenieur.

Raffles klopte aan, zo zacht mogelijk, maar hij moest nog wat luider kloppen, alvorens er achter de deur vlugge schreden klonken.

De deur werd geopend door een jonge, mooie vrouw, op wier gelaat echter de sporen waren te lezen van diepe smart en angst voor de toekomst.

Zij keek de beide gewaande werklieden verbaasd aan, en zei toen op zachte toon:

— Wat komen jullie doen, mannen? Je bent hier zeker verkeerd. Ik heb niet om werklieden gevraagd.

Inplaats van te antwoorden stak Raffles de hand in zijn zak, haalde daaruit een ivoren plaatje, ter grootte van een rijksdaalder, waarin een paar zonderlinge tekens waren gegrift en waaraan een klein stukje ontbrak, onregelmatig van vorm.

Jane Bishop slaakte een met moeite onderdrukte kreet van verrassing en vreugde, keek toen schuw om zich heen, en liet de beide mannen haastig binnentreden. Zodra de deur dicht was, vouwde zij de handen in een krampachtig gebaar, en nu pas begonnen de tranen over haar bleek gelaat te stromen, terwijl zij wankelend tegen de muur leunde,

snikkend of haar hart zou breken.

Beschermend legde Raffles aanstonds zijn arm om haar schouders en voerde haar snel naar een kamer, waarvan hij de deur had zien open staan. Het was 'n eenvoudige, maar gezellig gemeubelde voorkamer, waar duidelijk de hand zichtbaar was van een nijvere huisvrouw, die met al te veel geld maar veel smaak zelfs het bescheidenste huisje prettig weet aan te kleden.

Raffles deed haar neerzitten, en zei toen op zachte, ernstige toon:

— Gij moogt niet zo toegeven aan uw droefheid, Jane. Ik weet het, het is een zware slag die u treft, maar gij moet moedig zijn, denk aan... de baby.

De jonge vrouw knikte, zonder nog te kunnen spreken, en haar tranen drogend, wees zij naar een ledikantje, hetwelk Raffles en Brand al hadden opgemerkt. Beiden traden er een paar stappen op toe. In het bedje lag, met gebalde vuistjes, een meisje van een jaar of drie, te slapen, dat blijkbaar niets gehoord had van het binnenkomen der beide mannen. Zelfs terwijl het kind sliep viel de grote gelijkenis op met Jack Bishop.

Raffles wendde zich weer tot de jonge weduwe, legde zijn hand op haar schouder, en zei:

— Gij moet sterk zijn. Ik zal u niet in de steek laten, denk dat maar niet. Gij moet denken om de kleine.

Raffles wierp een blik om zich heen, in de nette kamer, met de goed onderhouden meubelen, de keurige gordijnen en het onberispelijke vloerkleed.

Het was alsof de jonge vrouw, die haar betraande ogen naar hem had opgeheven, de betekenis van die blik begreep, want nu barstte zij uit:

— Dat is alles schijn, mylord.

— Zeg mij wat er allemaal gebeurd is, zei Raffles met zachte aandrang, nadat hij de deur had gesloten. Maar laat mij eerst van de arme Jack afscheid nemen. Ik kan mij volstrekt niet begrijpen dat een zo jonge, krachtige kerel zo eensklaps uit het leven is weggerukt.

— Gij komt nog juist bijtijds, zei de jonge vrouw, over een paar uren komen

zij hem halen.

— Hem halen? Heeft dan de begrafenis vandaag al plaats? vroeg Raffles verwonderd. Is dat niet erg vroeg?

— De dokter zei dat de begrafenis zo spoedig mogelijk moest plaats hebben, mompelde Jane, met de ogen vol tranen. Hij zei iets van... ik herinner het mij niet goed meer... van spoedig bederf. Jack moet aan een gevaarlijke ziekte zijn gestorven. Hier ligt hij...

Zij had de deur geopend van een kleine zijkamer. Het vertrekje bood nauwelijks ruimte voor de kist, die op twee schragen geplaatst was.

Er heerste een schemerachtig licht in het kamertje, want het rolgordijn was voor het raam neergelaten.

Met ontbloot hoofd traden de beide vrienden op de kist toe, waarvan de dekkel zover was teruggeschoven, dat men het hoofd, het fijnbesneden, door de dood schijnlijk nog veredelde gelaat van de jonge ingenieur kon zien.

Raffles boog zich met een strak gezicht over de kist heen, tuurde in het bleke gelaat, waarop de lange wimpers donkere schaduwen legden, keek wel vijf minuten achtereen naar dat stille, edele gezicht en richtte zich toen op.

Zijn wenkbrauwen waren gefronst.

— Wat scheelde hem eigenlijk? Wat was zijn ziekte?

— Ik weet het ook nu nog niet, mylord. De dokter sprak van een soort malaria.

— Wanneer is hij ziek geworden?

— Een paar weken geleden.

— Was hij koortsig? Moest hij het bed houden?

— Jazeker, mylord. Hij had hevige koortsen, en dikwijls ijde hij.

— Hoe is de naam van uw dokter?

— Dokter Irwin Wainscott.

— Behandelde die hem altijd?

— Wij kenden hem niet, want wij hebben nooit een dokter nodig gehad.

— Hoe kwaamt ge juist aan dokter Wainscott?

— Door, door de hulseigenaar. Hij woont een verdieping lager, en... en...

Tot grote verwondering van de beide vrienden steeg een hete gloed naar het gelaat van de jonge weduwe op, en haar

ogen kregen een angstige, wilde glans terwijl zij krampachtig de vingers in elkaar strengelde.

— Vertel mij alles eens nauwkeurig! drong Raffles aan. Wat is er met die huisheer? Is het nog dezelfde van vroeger?

— Neen, mylord. Het huis is over twee jaar geleden verkocht aan die man. Hij is Owen Kendrup. Hij woont eigenlijk gelijkvloers, maar hij heeft ook nog een kamer op de eerste verdieping. Hij zei dat dokter Wainscott zo bekwaam was, en een billijk tarief had.

— Toen hij dat zei, was uw man dus reeds ongesteld?

— Ja.

— Hoe kon hij dat dan weten?

— Och, zo iets wordt vrij gauw bekend in een huis als dit, met zoveel bureu.

— Kwam hij wel eens naar uw man kijken? vroeg Raffles, die haar gelaat geen seconde uit het oog had verloren.

— Zo nu en dan, antwoordde de vrouw haperend.

— Naar u dus ook? ging Raffles meedogenloos voort. Komaan, schenk mij uw vertrouwen, maar dan ook geheel en al, Jane. Ik heb u gekend, toen gij nog een klein meisje waart, ik heb uw man leren hoogachten, ik heb u, geloof ik, weten te tonen, dat gij altijd staat op mij kunt maken.

— O, dat weet ik, dat weet ik immers wel, mylord! barstte de weduwe uit, terwijl zij plotseling zo begon te snikken dat haar lichaam ervan schokte. Het is juist daarom, om die ellendeling, dat ik mij in mijn wanhoop tot u wendde. Hij heeft mij thans geheel in zijn macht; ik ben ten einde raad; ik weet zelfs niet hoe ik de begrafenis zal moeten betalen.

Raffles had haar bij de schouders gegrepen, en schudde haar nu zacht heen en weer, zijn doordringende, grijze ogen pal in de hare.

— Ik vermoedde zoiets, zei hij kalm, maar vertel mij dan ook alles. Viel die Kendrup u lastig?

— Al geruime tijd, mylord. Lang voor mijn arme Jack stierf.

— Maar hoe is het mogelijk dat hij u in zijn macht kan hebben? Jack had

een behoorlijk inkomen, voor zover ik weet.

De jonge vrouw maakte een wanhopig gebaar, en wrong de handen, terwijl de tranen uit haar ogen bleven stromen.

— Alles zou goed zijn gegaan, mylord, als hij maar niet zo veel van mij gehouden had. Hij was niet tevreden, mijn arme Jack, hij wilde mij mooie kleren geven, hij wilde meer geld verdienen, hij... hij begon te speculeren.

— Waarschijnlijk op aanraden van die Kendrup? vroeg Brand grimmig, die tot dusverre gezwegen had.

— Ja, mijnheer. Kendrup gaf hem raad. En van dat ogenblik begon ons ongeluk. Ik weet niet wat voor effecten hij gekocht heeft, maar spoedig waren zij niets meer waard. Wat erger was, Jack had wisseltjes getekend, zonder dat ik het wist, en nu komt dat alles voor de dag.

— Dat onze waardige mijnheer Kendrup al die wisseltjes in handen heeft weten te krijgen, voltooide Raffles de zin. Ja, het is een vaak toegepaste truc, die nog altijd succes blijkt te hebben. Jack is dood, en wij mogen geen kwaad meer van hem zeggen, maar hij heeft onvoorzichtig gehandeld.

— Hij deed het voor mij, mylord, zei Jane heel zacht.

— Dat vergeet ik ook niet. En nu kan hij u zeker tot de bedelstaf brengen, die schoft?

— Hij heeft bedreigd de meubelen te verkopen en mij het huis uit te zetten, mylord. Tenzij...

— Ga niet verder, ik begrijp het, zei Raffles haastig. Nu, ik ben blij, dat gij u tot mij gewend hebt. Natuurlijk zal ik u helpen. Ik zal...

Hij ging niet verder, want eensklaps werd de kamerdeur met een ruwe hand geopend door een grote, zwaargebouwde man, niet ouder dan een jaar of vijf en veertig, maar wiens blond haar sterk begon te dunnen. Hij was breed geschouderd en men herkende onmiddellijk de Zweed in hem met zijn zonderling lichte ogen, zijn brede kaken, en zijn vlasblond haar. Het was een tamelijk gemeen gezicht, en Brand zowel als Raffles begrepen als bij instinct, dat zij de huis-

heer, Owen Kendrup voor zich hadden.

De binnentredende scheen zeker niet verwacht te hebben, bezoekers op die kamer aan te treffen, want hij bleef een ogenblik besluiteloos staan en vroeg toen niet al te vriendelijk:

— Zo, heb je bezoek, Jane? Vrienden van je?

— Ja, heel goede vrienden, antwoordde de jonge vrouw dapper, moedig geworden door de aanwezigheid van twee zulke trouwe vrienden.

Raffles liet geen tijd verloren gaan. Hij haalde kalm zijn portefeuille uit en beval kortaf:

— De wissels.

De zware wenkbrauwen van Kendrup daalden tot ver voor zijn ogen, en hij herhaalde, van kleur verschietend:

— Welke wissels bedoelt gij?

— Die gij op Jack Bishop hebt en die zijn weduwe natuurlijk onmogelijk betalen kan, zoals gij zelf zeer goed weet. Vlug wat.

Er verscheen een licht in de ogen van de Zweed en hij beet zich op de lippen. Toen haalde hij de schouders op, en zei, met een minachtende klank in zijn stem:

— Aha, is het zo laat? Rijke vrienden hé? Ja, dat heb ik altijd wel gedacht. Nu, als men op zulk een gemakkelijke manier zijn schulden kan betalen, dan...

Verder kwam hij niet. Jane had een kreet van afschuw en smart geslaakt, en bedekte het gelaat met de handen, maar Raffles ging een weinig verder. Hij behoefde maar een enkele stap vooruit te doen, en toen schoot zijn gebalde linkervuist met zoveel kracht en juistheid naar de kaak van de grote kerel, dat de vent achteruit stootte, en met een luide smak in een hoek van de kamer te land kwam.

— Neem mij niet kwalijk, Jane, dat ik die man zijn portie gaf in je tegenwoordigheid, maar aan alles zijn grenzen, zei Raffles bedaard. En maak nu maar zo spoedig mogelijk dat je hier wekomt, zodra ik die kerel betaald heb.

— Ik moet wachten, mylord, tot... totdat...

Zij hield op en huiverde. Raffles legde haar de hand op de schouder, en

zijn stem klonk zacht toen hij zei:

— Ja, dat is zo. Maar ga dan ook dadelijk daarna weg.

Kendrup was intussen duizelig nog en wankelend, overeind gekrabbeld en keek Raffles met zijn lichtende ogen aan met een blik vol duivelse haat. Hij wist zich echter te beheersen, en zei, met voorgewende onverschilligheid:

— U bent nogal handgaw, mijnheer. Nu, misschien had ik het verdiend. Geef mij het geld, dan zal ik u de wissels overhandigen.

Hijzelf haalde een portefeuille te voorschijn en haalde daaruit een aantal papieren.

— Driehonderdveertig pond, alles bij elkaar, zei hij grimmig.

— En om dat weinigje geld, begon Raffles met onzegbare verachting. Dat het toch mogelijk is, een ganse maatschappij te corrupteren, en te bederven om wat geld en voddige papiertjes. Geef hier. En daar heb je je geld. En verlaat nu onmiddellijk dit vertrek, waar je niets meer te maken hebt. Jane Bishop zegt je de huur op. Als er kosten zijn, ik zal ze betalen. Weet je wie ik ben?

De Zweed scheen een ogenblik te aarzelen en antwoordde toen:

— Ik weet het niet, en het kan mij ook niet schelen. Maar toch, misschien zul je later nog wel eens aan Owen Kendrup denken, baas.

Hij wierp nog een lange blik op de jonge weduwe, en verliet toen het vertrek. Een ogenblik bleef het doodstil, en toen ging Raffles opnieuw de zijkamer binnen, om nog een laatste blik te werpen op de dode.

— Hoe laat is de begrafenis? vroeg hij eindelijk, zich weer oprichtend.

— Om drie uur, mylord.

— Waar?

— Op het kerkhof van Lime House.

— Komen er vrienden?

— Zes of acht, ten hoogste. Collega's van hem en vrienden van ons beiden.

— Tenslotte nog één vraag: Geef mij het adres van dokter Wainscott.

— Dat kan ik u niet geven, want ik weet niet waar hij woont, stamelde de jonge vrouw. Ik heb er wel een naam

gevraagd, maar hij gaf een ontwijkend antwoord en hij zei, dat hij later wel met de rekening zou komen.

— Merkwaardig, zei Raffles kortaf.

Nogmaals keek hij neer op het witte als marmer zo strakke gelaat, maar plotseling richtte hij zich met een heftige beweging weer overeind, keek opnieuw, wendde zich tot Brand, en beval kortaf:

— Je zakspiegeltje.

In de grootste verwondering haalde Brand het spiegeltje uit zijn zak en reikte het Raffles toe, die het zorgvuldig met zijn zakdoek schoonwreef en het toen vlak boven de mond van de dode, hield, die een weinigje geopend stond.

Bleker dan de dode zelf was de jonge vrouw wat naderbij gekomen, met de handen over de boezem samengevouwen.

— M... maar... wat is er... wat betekent dat? stamelde zij, nauwelijks in staat om zich overeind te houden.

Raffles had het spiegeltje weggenomen. Een fijn, ternauwernood waarneembaar waas bedauwde de oppervlakte ervan.

Toen zei hij ernstig tot de jonge we-

duwe:

— Je zult nu sterker moeten zijn dan toen hij je verliet, Jane. Men heeft je man proberen te vergiftigen. Hij is niet dood, en wellicht is hij nog te redden. Nog twee uren en het zou stellig te laat zijn geweest. Charles vang haar op.

Bijna kwam de waarschuwing te laat, want de jonge vrouw had de schok niet kunnen doorstaan, en zonk bewusteloos neer, opgevangen door de armen van Brand, die haar behoedzaam naar de zitkamer droeg, en op de divan neerlegde, zelf ten prooi aan de grootste opwinding.

En terwijl dit op de derde verdieping plaats greep, stond, op de eerste, Owen Kendrup aan zijn telefoontoestel, waarin hij juist op fluisterende toon een druk gesprek gevoerd had. Toen hij de hoorn op de haak gelegd had, wreef hij met 'n onheilspellend gezicht zijn grote hand en, terwijl hij voor zich heen bromde:

— Die klap zal je heel wat kosten, mijnheer bemoeial, wie je dan ook zijn mag. Je zult bemerken, maar te laat, dat je je hand in een wespennest hebt gestoken.

HOOFDSTUK III

DE ONTVOERING VAN EEN LIJK

Zodra de vrouw op de sofa lag uitgestrekt, richtte Raffles zich tot Brand, en zei haastig:

— Wanneer wij niet binnen anderhalf uur kunnen ingrijpen, zal het te laat zijn.

— Wil ik naar huis gaan, en alles halen wat je nodig kunt hebben? bood Brand opgewonden aan. Schrijf het op.

— Dat zou nutteloos tijd verspillen zijn, Charles. Het kan in de helft van die tijd geschieden, als wij hem met ons meenemen.

— Maar als het je lukt, Edward, riep Brand verschrikt uit, dan zal Bishop naderhand weten dat John Raffles en Lord Aberdeen...

— Een en dezelfde persoon zijn? Laat hij het weten. Hij zou mij nooit verraden, daarvan ben ik zeker.

— Maar hoe krijgen wij hem hier ongezien vandaan? hernam Brand radeeloos.

Raffles stond een ogenblik in diep nadenken verzonken. Hij begreep wel, dat het schier onmogelijk zou zijn, zonder opzien te baren het lichaam van Bishop te verwijderen uit een huis, waar nu zelfs wel het kleinste kind van dat overlijden moest hebben gehoord.

En toch was het volstrekt noodzakelijk, dat de opwekkingsmiddelen die hij wilde toepassen, zo gauw mogelijk en in de daarvoor gunstigste omstandigheden werden aangewend, en dat was in deze woning onmogelijk. Kendrup zou er achter komen, en dit in de eerste plaats wilde Raffles tot ledere prijs voorkomen.

Hij liep snel naar een achterkamer, de slaapkamer van het jonge paar, en

trad op het raam toe, dat op een ruime binnenplaats uitzag.

Van zijn standplaats af kon hij aan de overkant een grote inrijpoort zien, waardoor wagens en auto's in- en uitreden.

Hij schoof het raam op, en boog zich naar buiten.

De meeste huizen waren woonhuizen, maar er waren ook een paar pakhuizen en kleine fabrieken.

Raffles trok snel zijn hoofd weer naar binnen, sloot 't raam, keerde naar Brand terug, en fluisterde hem in:

— Onmiddellijk naar het dak of naar de zolderverdieping met hem. Twee huizen verder is, naar ik zie een pak-kistenfabriek. Wij treffen het dus wel goed. Ik neem dit laken; help mij eens.

Raffles had een laken van het bed getrokken, en trad er mee binnen in de kamer, waar de zwarte kist op de schragen stond. Vlug en geruisloos schoof hij het deksel terug, en tilde het lichaam uit de kist. Het was ijskoud, maar de lijkverstijving was nog niet ingetreden, en dit was stellig een bewijs te meer, dat het geen dode was, die Raffles in zijn armen hield.

Met de hulp van Brand wikkelde hij het lichaam zo snel hij kon geheel in het laken, spelde dit vast, en nu moest het erop gewaagd worden.

Alles had nog geen vijf minuten geduurd.

— En Jane? vroeg Brand, die zeer opgewonden was.

— Zij zal uit zichzelf wel bijkomen. Probeer nu zo snel je kunt een vrachtauto te krijgen, rijd er de binnenplaats mee op, en parkeer in de buurt van

het huis dat rechts van dit gebouw ligt. Dat is het pakhuis waarvan ik je sprak. Ik zelf zal een uitweg naar 't dak trachten te vinden. Dit is nu van het grootste belang en moet voorgaan.

Brand ijde weg; Raffles nam het lichaam in zijn sterke armen en liep er haastig de trappen mee op tot aan de zolder. Op zijn weg kwam hij slechts een oude vrouw tegen, met haar armen vol wasgoed, die echter op de donkere smalle trap niet kon zien wat haar daar voorbijging.

Raffles kwam op een zolder, zag aan het einde daarvan een branddeur, schopte die open, bereikte de aangrenzende zolder, waar, zo te zien, een decoratieschilder zijn werk verrichtte, en mocht zich gelukkig prijzen, dat het blijkbaar juist schafttijd was, want die grote werkplaats, vol decorstukken, was op dat ogenblik verlaten.

Het hele blok huizen scheen door middel van lage branddeurtjes onderling gemeenschap te hebben, en Raffles behoefde dus slechts nog één keer zulk een afscheiding te forceren, om het doel van zijn vreemde tocht te bereiken.

Inderdaad, dit was zeker de bergruimte van de kleine fabriek, waar rijwielkratten, pianokisten, eierdozen en dergelijke in grote hoeveelheden werden vervaardigd. Door het raam zag Raffles onmiddellijk het sterke hijsblok, en in een hoek lagen een paar rollen hijs-touwen met haken.

Het was al een zeer gelukkige omstandigheid dat Raffles de vermomming van een eenvoudig arbeider had gekozen, want nu viel het niet op, toen hij in de grote raamopening verscheen, en een blok aanpikte, waardoor hij handig de hijsreep had geschoten.

Nu zocht hij naar een kist, die geschikt was voor zijn doel, en bij het zoeken daarnaar stond hij plotseling tegenover twee werklieden, die in de grootste gemoedrust hun twaalfuurtje zaten te verorberen, naast elkander gezeten op een pakkist, en die hem met de grootste verbazing, maar zonder een spoor van wantrouwen aankeken en volgden wat hij deed.

— Wat voer je hier uit? vroeg de

oudste der beide mannen, met zijn mond zo vol, dat hij nauwelijks te verstaan was.

— Ik moet iets naar buiten hijsen, antwoordde Raffles. Kun je me 'n handje helpen? Jullie komen net van pas.

— Nee vader, we schaften, antwoordde de jongste arbeider laconiek, terwijl hij een groot stuk worst in zijn mond stak.

— Dat laat je dan maar even rusten. Er is haast bij.

Maar nu scheen de jongste man toch een beetje argwanend te worden. Hij keek beurtelings naar het grote, witte pak en naar de vreemde, en vroeg toen plotseling:

— Wat zit daar in?

— Wasgoed! antwoordde Raffles op goed geluk. Helpen jullie me of niet?

De beide arbeiders raadpleegden elkaar met de blik. Hun wantrouwen was gewekt. De vorm van dat pak beviel hun niet. Dat leek helemaal niet op een zak wasgoed. Om de drommel niet, dat zag er heel anders uit. Dat leek veel meer op...

Beiden waren opgestaan, en de jongste arbeider had zijn knipmes stevig in de hand, waarmee hij zijn brood gesneden had, en gluurde Raffles argwanend aan. Deze begreep dat hij onmiddellijk en zeer vlug zou moeten handelen, wilde niet zijn gehele plan in duigen vallen.

Zonder de arbeider tijd te gunnen, van zijn mes gebruik te maken, indien hij daar plannen toe mocht hebben gehad, velde hij hem neer met een geweldige kaakslag. De oudere man wilde zich op hem werpen, maar onderging hetzelfde lot.

Daar lagen zij nu beiden, groggy en zagen de hemel voor een doedelzak aan. Maar die toestand zou zeker niet langer duren dan een minuut of vijf.

Raffles keek om zich heen, en koos vlug een tamelijk lichte kist uit, die waarschijnlijk bedoeld was als verhuiskist, langwerpige en laag, en uitstekend voor zijn doel geschikt.

Hij legde er het koude lichaam in, sloot het deksel, en bevestigde het einde van het hijsstouw om de kist.

Juist toen hij bij 't raam stond, kwam er weer een beetje beweging in de jongeman met het mes, en binnen een minuut zou deze ten volle begrijpen, wat er aan de hand was.

Raffles schoof de kist op de vensterbank van het hijsraam, en greep het andere einde van het touw, vurig hopen dat het lang genoeg mocht blijken.

En toen bedacht hij met schrik, dat Jack Bishop daar in zijn houten kist wel eens zwaarder kon wegen dan hijzelf.

Maar hij moest het er op wagen.

Een gevaarlijk ogenblik brak aan.

De kist stond in evenwicht op de smalle vensterbank en Raffles, het touw met de rechterhand omvattend, gaf de kist met de linker een stevige duw. Het volgende ogenblik moest hij bliksemsnel ook met die hand het touw grijpen, want daar zweefde de kist reeds in de ruimte, voor het raam en hij voelde zich uitrekken, als iemand die op een pijnbank ligt.

Maar nu zakte de kist reeds langzaam omlaag, terwijl Raffles het touw vierde.

En paar malen keek Raffles achterom, teneinde zich te vergewissen dat 't touw niet te vroeg opraakte, en toen hij de laatste keer omkeek, zag hij op een paar passen afstand de jeugdige arbeider, die overeind was gekraabbeld, en nu met zijn mes in de vuist een beetje waggelend en slap in de knieën naderde.

Als de man wat ouder was geweest, zou hij zeker meer voorzichtigheid betracht hebben, hulp hebben gehaald, en dan pas die indringer zijn aangevalen. Dat hij alleen kwam, werd zijn noodlot. Hij verbeelde zich misschien, dat die man, die daar als het ware als een snaar werd gespannen tussen de vloer en 't hijstouw, een heel gemakkelijke proef voor hem zou zijn, maar daarin vergiste hij zich toch.

Want Raffles, het gevaar zeer goed beseffend, lichtte ongemerkt een voet op, en toen de ander hem tot op een meter genaderd was, en hem met zijn mes dreigend, wilde noodzaken het touw te laten schieten, of een andere dwaasheid, toen raakte Raffles de man zo hard tegen de borst, een weinig boven

het maagkuiltje, dat de man als een aangeschoten konijn om en om rolde, tot hij wel tien meter verder te land kwam, en daar versuft enige tellen bleef liggen.

Raffles maakte zich ten nutte, en liet de zware kist nog sneller vieren.

En toen brak er een ogenblik aan, waarop hij vreesde dat alles toch nog zou mislukken.

Hij had nog ongeveer een meter touw over, en nog altijd stond het strak gespannen als een vioolsnaar.

Heel snel minderde die meter, en nu stak er nog maar een centimeter of twintig uit zijn beide dicht bij elkaar geplaatste handen.

En dat lastige heerschapp, dat de ribben en de spieren van een paard scheen te hebben, kwam waarachtig alwéér overeind, zocht waggelend naar zijn mes, dat hem bij de val was ontschoten, en zou zeker aanstonds opnieuw een aanval ondernemen.

Toch durfde Raffles het touw niet loslaten, onwetend als hij was hoever de kist zich nog boven de grond bevond.

Toen liet hij een scherpe, doordringende waarschuwingskreet horen, alles op één kaart zettend. Brand zou die kreet horen, en wel begrijpen hoe de toestand was.

Maar het duurde lang, zo dacht hij, en juist toen hij in 's hemelsnaam wilde loslaten, daar iets anders toch onmogelijk was, voelde hij tot zijn onuitsprekelijke verlichting plotseling het touw slap worden in zijn hand. Hij had er met zoveel kracht aan getrokken, dat nu opeens met een snelle vaart de ijzeren haak omhoog kwam schieten, over de sneldraaiende katrol, totdat die haak daar boven bleef steken tegen het hijsblok.

Er was nu geen ogenblik meer te verliezen.

Raffles greep het ingehaalde touw in een enkele greep naar buiten, wipte op de vensterbank, overtuigde zich dat de haak stevig klemde tegen het blok, omvatte het touw, en wierp een blik naar beneden.

Daar wuifde Brand reeds naar hem, en vlak onder het huisraam stond een

lage, platte vrachtauto geparkeerd, en in het midden daarvan stond de kist.

Raffles liet zich afzakken langs het touw, terwijl Brand, die de motor reeds gestart had, in de grootste spanning en bleek onder zijn schmink, achter het stuurwiel op hem zat te wachten.

En nog voor Raffles goed en wel naast hem zat, zwaaide de auto reeds de inrijpoort uit, volgde de Theemskade en was verdwenen, voor nog iemand in dat pakhuis goed en wel wist, wat er eigenlijk gebeurd was; de beide meest ingewijden, dat wil zeggen de twee arbeiders daarboven inclusief.

Toen Brand een blik terzijde wierp, op het gelaat van Raffles, zag hij dat het strak en ernstig stond.

Brand vroeg echter niets, hij had overigens te veel aandacht nodig voor de besturing van de auto, in het drukke verkeer.

Er werd dan ook nauwelijks een woord tussen de beide mannen gewisseld, terwijl Brand de vrachtauto zo snel hij maar kon naar het huis in de Cromwell Street dirigeerde.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Brand de wagen niet parkeerde voor de straatdeur, maar de auto neerzette in het achterstraatje, tussen reusachtige fabrieksmuren in, waar het al heel gemakkelijk viel, de kist met de lugubere inhoud door het tuinpoortje binnen te smokkelen. Raffles had dit huis wel zeer goed uitgezocht, want de talrijke dikke en oude olmen en kastanjabomen, die de hele tuin omgaven, maakten het volkomen onmogelijk voor de omwonenden, om te kunnen zien wat er langs dat pad vervoerd werd.

De reusachtige chauffeur Henderson was aanstonds, niet weinig verbaasd, komen toelopen, en zodra Brand hem in korte woorden de toestand had uiteengezet, hielp hij een handje mee, hetgeen betekent, dat hij de kist eenvoudig op zijn sterke schouders laadde en ze zonder enige hulp binnenshuis droeg, naar een van de grote logeerkamers op de tweede verdieping.

IJlings werden overal de hoezen van de meubels afgenomen, de kist werd ge-

opend, en Jack Bishop werd op het bed uitgestrekt.

Henderson keek, zijn groot hoofd schuddend, op het marmewitte gelaat neer, en bromde toen half voor zich heen:

— Als ik ooit een man gezien heb, die sprekend op een dode leek...

— En toch is hij het niet, James, alscheelt het maar heel weinig, zei Raffles op ernstige toon. Charles, maak onmiddellijk een sterke zoutoplossing gereed, breng mij de injectiespuit, en bereid ook een cocaïneinspuiting. Haast je en bedenk dat iedere seconde kostbaar is.

Brand spoedde zich weg, om aan de opdracht te voldoen, terwijl Henderson onafgebroken bleef neerzien op het onbeweeglijke lichaam.

Raffles had intussen reeds het lichaam uit 't laken gewikkeld, dat nu nog slechts bekleed was met het doodshemd. Hij ging op een stoel naast het bed zitten, en stroopte een der mouwen van het hemd zover hij kon op.

Toen lichtte hij behoedzaam een der oogleden op, en bekeek aandachtig het oogwit.

Hij raadpleegde zijn horloge, en wilde reeds ongeduldig opstaan, om te zien waar Brand bleef, toen deze binnentrad met een instrumentenkistje, en een klein blad, waarop een paar flesjes stonden.

Zonder iets te zeggen zoog Raffles een spits injectiespuitje vol water, dat van zout verzadigd was, en prikte de schijnbaar levenloze onder de oksel, vlak bij de hartader. Hij spoot het spuitje ten halve ledig, trok de punt uit de wonde, en wachtte enkele ogenblikken.

Na tien minuten slaakte Brand een luide kreet van verbazing.

— Ik heb de oogleden zien trillen! riep hij uit.

— Dan zijn we dus niet te laat geweest, zei Raffles, zonder op te kijken. De cocaïne.

Brand gaf hem het kleine flesje aan, na het gepoend te hebben, waaruit Raffles de schijn-dode een vrij sterke inspuiting gaf even boven de pols.

Toen hij Brand het spuitje toereikte, vroeg deze:

— Maar mijn hemel, wat is het geweest?

— Een soort hartverlamming, Charles. Stilstand van het bloed; en toch bleef het leven onder de oppervlakte schier onmerkbaar kloppen.

— Maar hoe is het mogelijk, dat een geneesheer, die geen volslagen ezel is, dat niet zelf heeft gezien?

— In ieder geval is het raadselachtig, Charles, antwoordde Raffles peinzend. Naar mijn mening moet het ziekteverloop zodanig zijn geweest, dat een werkelijk kundig geneesheer onmiddellijk had moeten begrijpen, dat dit nog niet de dood kon zijn. Vind je het ook niet merkwaardig, dat die dokter zijn adres niet wilde opgeven?

— Het is zeker wel wat zonderling.

— Ik zou je willen verzoeken, Charles, het adresboek eens na te slaan. Ik moet zekerheid hebben aangaande die dokter Wainscott.

Brand ging en keerde terug met het dikke adresboek. Na het enige tijd te hebben doorbladerd zei hij:

— Ik vind zeven geneesheren te Londen van de naam Wainscott. Drie wonen nogal afgelegen in Barking en Hampstead, en het lijkt mij onwaarschijnlijk, dat die Kendrup een van hen te hulp zou hebben geroepen. Van de vier anderen ken ik er een, die lid is van de Windsor Club, en ik weet met zekerheid, dat hij vijf dagen geleden met 'n maand vacantie naar het buitenland is vertrokken. Er blijven verder nog drie Wainscotts over, Edward. Wil je dat ik ga informeren of zij een patiënt behandeld hebben van de naam Bishop?

— Doe dat, maar doe het voorzichtig. Als een hunner werkelijk een medeplichtige zou zijn geweest van Kendrup...

— Ik acht het weinig waarschijnlijk Edward. Alle drie wonen zij in Harleystreet. Twee hunner zijn tevens directeurs van ziekenhuizen.

— Begin dan maar met de derde. En wacht eens, het zou goed zijn als je ook probeerde het bewijs van overlijden in handen te krijgen. Op dit ogenblik zal het wel in bezit zijn van de begrafenisondernemer. Tracht die man uit te

vinden. Vermom je nogmaals, en ga dan zo spoedig je kunt naar het huis van Bishop. Natuurlijk weet zijn vrouw, wie de begrafenis zou verzorgen. En stel haar dan meteen gerust, en zeg dat haar man het er zeer waarschijnlijk bovenop zal halen. Kijk maar; zijn wimpers trillen opnieuw, zijn neusvleugels hebben zich heel even bewogen.

Brand overtuigde zich dat Raffles goed gezien had, en snelde toen weg, om de instructies van Raffles ten uitvoer te brengen.

Onmiddellijk begon Raffles zich nu te bemoeien met zijn patiënt. Hij trok het hemd stuk, ontblootte het gehele bovenlichaam van de schijndode, en begon met grote behoedzaamheid en met kundige vingers de hartstreek zacht te masseren, terwijl hij Henderson opdroeg voorzichtig de bekende bewegingen uit te voeren, die men ook toepast bij drenkelingen.

Er verstreek wel bijna een kwartier, toen de patiënt voor de derde maal de oogleden bewoog. Maar ditmaal sloeg hij ze, ofschoon blijkbaar nog met moeite, 'n kort ogenblik op. Onafgebroken bleef Henderson doorgaan met zijn bewegingen terwijl Raffles met een weinig cognac de lippen bevochtigde van de man, die op zulk een wonderbaarlijke wijze tot het leven was teruggekeerd.

Hij masseerde krachtig de hartkuil en slaagde er 'n half uur later in, een theelepeltje cognac tussen de tanden van de patiënt te gieten.

Maar beide mannen waren toch zeker anderhalf uur bezig geweest, voor er een klein weinigje kleur kwam op de marmerwitte wangen.

Maar eindelijk sloeg Bishop weer de ogen op, blikte verwilderd om zich heen, zuchte diep, en poogde zijn hoofd om te draaien in de richting van Raffles.

— Stil blijven liggen! waarschuwde Raffles hem haastig. Daar zijn uw halspijnen, die totaal verstijfd waren nog niet tegen bestand. Herkent gij mij?

De jonge ingenieur keek Raffles met grote aandacht aan, en stamelde toen met moeite:

— Ik geloof...

— Ik ben Lord Aberdeen. Gelooft gij

dat gij wat bouillon zoudt kunnen verdragen?

De herrezene knipte bevestigend met de ogen. Raffles wenkte Henderson en de reus begaf zich aanstonds naar de keuken om hete bouillon te maken.

Intussen bleef Raffles doorgaan met masseren en wrijven, om de bijna tot stilstand gekomen bloedomloop te herstellen, waarbij hij de voldoening genoot steeds meer kleur te zien komen op de strakke wangen van zijn beschermeling.

De spieren raakten los, het bloed begon weer door de aderen te vloeien, het hart klopte regelmatig en eindelijk kon Raffles hem glimlachend beduiden:

— Til nu zelf uw arm eens op. Zou het gaan, gelooft gij?

Met zichtbare inspanning lichtte de patiënt een arm van het dek, maar liet dat lichaamsdeel dadelijk weer vallen en zuchtte:

— Het gaat, maar het is alsof er lood in zit. Dat blijft toch niet zo, mylord?

— Welneen; binnen een paar dagen, misschien reeds eerder, zult gij weer in het bezit van uw volle kracht zijn.

— Maar vertel mij toch eens, hoe kom ik hier? Waar ben ik?

— Je bent in mijn huis, beste kerel. Ik geloof wel dat je flink genoeg bent om een vrij sterke schok te kunnen doorstaan, geestelijk bedoel ik?

Met een angstig gebaar wendde de patiënt hem het gelaat toe om ongerust te vragen:

— Er is toch niet iets met Jane?

— Ik sprak haar nog geen drie uren geleden, beste vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Zij zal het wel goedmaken, dunkt me. Maar er moet toch in uw huis verbazende opwinding heersen, juist om deze tijd, denk ik.

— Waarom?

— Wel gij hadt om drie uur begraven moeten worden; het is nu half vier, en de aansprekers zullen verwonderd zijn geweest een ledige kist te hebben gevonden.

— Mij begraven? herhaalde de ingenieur in de grootste verbazing. Meent gij dat werkelijk? Maar dan hield men mij dus voor dood?

— Ongetwijfeld, en gij zaagt er ook zo dood uit, als ik ooit een lijk gezien heb, zei Henderson met 'n brede grijns. Een geluk dat het maar een vergissing is en dat mylord bijtijds is gekomen, om in te grijpen.

De zieke huilverde van afschuw, en mompelde:

— Ontzettend. Ik begrijp niet hoe het mogelijk is. Maar nu mijn geheugen langzamerhand terugkeert, nu herinner ik mij dat ik ziek ben geweest, zeer ziek. Maar welke stommeling van een dokter heeft dan toch...

— Dat zijn wij juist aan het onderzoeken, waarde vriend, zei Raffles. Het is een zonderlinge zaak. Had je geen eigen dokter?

— Wel, wij zijn goddank nooit ziek geweest, Jane en ik, antwoordde Bishop met een flauw lachje. Een zekere dokter Wainscott heeft mij behandeld. Ik had liever een ander gehad, want die Kendrick had hem aanbevolen, en die kerel vertrouw ik helemaal niet.

— En daar had je de volste reden toe, hoor, zei Raffles ernstig. Luister, ik moet je nu gaan vertellen wat er vanmiddag gebeurd is. Maar je moet me beloven bedaar te blijven, want je lichaam kan nog geen plotselinge schokken verdragen: het is als het ware nog van glas, bedenk dat.

— Ik zal mij rustig houden, en mij niet bewegen, mylord. Maar vertel het mij alstublieft dadelijk.

En nu deelde Raffles hem alles mede, wat er geschied was, te beginnen met de ontvangst van het briefje, hetwelk Jane Bishop hem geschreven had, tot op het ogenblik dat hij zelf ternauwernood aan een misschien dodelijke hinderlaag ontkomen was.

De patiënt had toegelusterd zonder Raffles een enkele maal in de rede te vallen, zonder zich zelfs te verroeren, en nu poogde hij de hand van zijn grote beschermer te vatten en mompelde:

— Dat zal ik nooit vergeten. Wat een afschuwelijk denkbeeld, dat men mij misschien onder de grond had gestopt, en dat ik toch daar beneden... tot mijzelf gekomen was.

— Denk daar niet aan. Gij zijt nu

weer tot het leven teruggekeerd, en binnen een paar dagen zal ik u gezond hebben gemaakt. Daar is Henderson met de bouillon. Nu zullen wij eens zien of dat niet helpt.

Raffles proefde eerst zelf, of de drank niet te heet was, ondersteunde toen behoedzaam het hoofd van de zieke en liet hem drinken.

— Dat doet mij goed, zei Bishop met een zucht, toen de kop leeg was. Maar ik maak mij over één ding ernstig ongerust mylord. Het komt mij nu voor dat ik die Kendrup nog onderschat heb, en dat hij nog grotere schurk is, dan waarvoor ik hem steeds heb gehouden. Ik wist niet eens dat hij al mijn wissels in bezit had gekregen, en wie weet wat de kerel nu nog verder van plan is, nu ik zo onverwacht weer tot het leven ben teruggekeerd. Zoudt gij denken, mylord, maar bedrieg mij niet, gelooft gij dat die huisbaas van mij en die dokter onder één hoedje hebben gespeeld? Dat hij het op mijn leven voorzien had?

Het bleef even stil in de kamer, en toen gaf Raffles ten antwoord:

— Ik mag het je niet verzwijgen, beste vent, dat is inderdaad mijn mening. Hij hoopte op die wijze de handen vrij te krijgen, om Jane's tegenstand te kunnen breken. Alleen is mij niet recht duidelijk, hoe hij het waagde, daarbij een geneesheer in de arm te nemen. Of het moest zijn...

Raffles brak plotseling af, en verzonk in gepeins. Niemand sprak. Er gingen enige minuten voorbij. Bishop lag weer met gesloten ogen, maar blijkbaar reeds beschikkend over al zijn zintuigen, languit gestrekt en blijkbaar eveneens in nadenken verzonken.

Hij was de eerste die weer sprak en op zachte toon vroeg:

— Mylord, als het niet te veel gevraagd is, zou ik graag willen, dat iemand naar mijn huis ging en mijn vrouw en het kind hierheen bracht. Wat moet zij ongerust zijn. En ik verlang vurig haar te zien. Bovendien, wie weet wat die Kendrup nog durft ondernemen. Ik begin al te beven als ik ook maar een seconde denk aan het gevaar dat zij loopt.

— Stel je gerust, mijn jongen, mijn

vriend Brand is naar je huis gegaan, hij moet er reeds lang zijn, en ik weet zeker dat hij haar hier zal brengen. Ik heb hem niets gezegd dienaangaande, maar ik weet zeker dat hij dat uit zichzelf zal doen.

Maar de namiddag verstreek, het werd donker, en met iedere minuut nam de onrust van de zieke toe. Ook Raffles, ofschoon hij dit niet liet blijken, begreep weinig van het uitblijven van Brand. Zolang kon het onderzoek naar die dokter toch onmogelijk hebben geduurd.

Eindelijk, het was over half negen, en Raffles begon reeds moeite te krijgen zijn patiënt rustig te houden, klonken er haastige voetstappen op de trap en een ogenblik daarna trad Brand binnen, bleek, en met een zorgelijke trek om de mond.

Bishop had zich op zijn divan ten halve op zijn elleboog opgericht, en vroeg ademloos:

— Zijt gij... de vriend van mylord? Zijt gij naar mijn huis geweest? Wat staat uw gezicht strak. Maar spreek dan toch. Is er iets met Jane?

— Ik heb haar niet thuis getroffen, antwoordde Brand langzaam. Ik was er al om drie uur, en toen zeiden bureu mij dat zij was vertrokken.

— Vertrokken? herhaalde Raffles langzaam, die zelf bleek was geworden. Waarheen?

— Dat wist niemand. Er was 'n briefje bezorgd, dat ze haastig had gelezen. Zij had een mantel aangetrokken, het kind opgenomen en was vertrokken. Bureu zeiden dat zij er zeer opgewekt had uitgezien.

— Een valstrik dus, zei Raffles op doffe toon. Een briefje dat van mij of van haar man heette te komen. Je hebt toen gewacht?

— Tot een half uur geleden. Zolang heb ik het huis in het oog gehouden, zelf goed verborgen.

— Heb je met Kendrup gesproken?

— Ja. Ik vertrouwde natuurlijk op mijn goede vermoeding, en deed mij voor als een nieuwsgierige, die zich gevoegd had bij de anderen, die daar omstreeks drie uur om het huis drongen, want ik behoef je niet te zeggen dat

het nieuwtje van de verdwijning van de dode als een lopend vuurtje door de hele buurt was gegaan.

— Wie bracht het gerucht het eerst in omloop?

— Dat moet Jane in haar opwinding zelf hebben gedaan. Een buurvrouw verklaarde, dat zij, bij het gaan over het portaal der derde verdieping, plotseling een luide gil had gehoord, nieuwsgierig binnen was gegaan, niemand in de voorkamer had gevonden, toen Jane voor de lege doodkist had vinden staan, als waanzinnig van blijdschap of misschien wel van schrik roepend: «Hij is weg. Hij is weg.»

— Mijn God, wat is er dan gebeurd? zei Bishop hees, en bijna weer even bleek als toen hij in die kamer werd gebracht. Gij zegt dat gij Kendrup naar haar gevraagd hebt.

— Ja, zogenaamd terloops. Ik moet zeggen dat hij zich uitstekend hield. Hij zei dat hij niet wist waar zij naar toe was gegaan, en wel terug zou komen. Wat de doodgravers betreft, die maakten natuurlijk na vijf minuten alweer rechtsomkeert. Ik geloof dat de begrafenis-aannemer van plan was, de zaak aan te geven bij de politie. Toen heb ik mij verdekt opgesteld, maar mevrouw Bis-

hop keerde echter niet terug. Ik ging heen toen ik je niet langer in ongerustheid durfde laten.

— En Kendrup, heb je die het huis zien uitgaan in die tijd?

— Ik heb hem tot driemaal toe aan zijn deur gezien, in zijn hemdsmouwen en op zijn gemak een pijp rokend, terwijl hij een praatje maakte met burens, maar ik durf beweren dat hij het huis niet heeft verlaten.

— Ben je er absoluut zeker van, dat hij je in je schuilplaats niet heeft gezien?

— Zo zeker als men van dergelijke dingen maar kan zijn, gaf Brand ten antwoord. Ik zou er echter geen eed op durven doen, dat spreekt vanzelf.

Bishop liet zich kreunend achterover vallen, en Raffles liep een paar malen de kamer op en neer, greep toen Brand onder de arm, en voerde hem haastig mee naar zijn werkkamer, waarvan hij de deur sloot.

Brand zag dat Raffles doodsbleek was, maar vastberaden scheen.

De stem van Raffles had een harde klank, toen hij op gedempte toon zei:

— Wij zullen deze zaak onderzoeken en Jane terugbrengen, Charles. Wij zullen haar redden... tot iedere prijs.

HOOFDSTUK IV

HET RATTENHOL

Omstreeks een kwartier later traden twee mannen 't vertrek binnen, waar Bishop en Henderson zich nog steeds bevonden, terwijl de brave reus al het mogelijke deed om de jonge ingenieur gerust te stellen. Geen van beiden herkendend aanvankelijk de binnentredenen.

Maar de grootste van de twee begon dadelijk:

— Nu is het jouw beurt, James. Ga je zelf onmiddellijk vermommen; zorg dat je er uitziet als een echte boef, en kom dan dadelijk hier weer terug. Haast je. Wij hebben wat met mijnheer Bishop te bepraten.

Zodra de reus weg was, ging Raffles naast het bed zitten, vatte de hand van zijn protégé en zei met grote nadruk:

— Je kunt ons op dit ogenblik nog niet helpen Jack, tenzij door volkomen rustig te blijven. Het zou je trouwens onmogelijk zijn, nu reeds een voet te verzetten.

— Het is waar, ik voel mij zo slap als een vaatdoek, zei Jack zuchtend. Wat bent u van plan?

— Wij willen onmiddellijk een onderzoek instellen naar de verblijfplaats van je vrouw. Het kan natuurlijk niet twijfelachtig zijn of men heeft haar onder een vals voorgeven weggelokt. Dat moet gedaan zijn door handlangers van Kendrup. Want hij zelf heeft, volgens mijnheer Brand, het huis niet verlaten. Denkkelijk heeft hij getelefoneerd. De kerel moet daar in de buurt dus vrienden heb-

ben, die hem bij zulke vuile zaakjes de behulpzame hand bieden. Het kan niet zo moeilijk zijn, dunkt me, er achter te komen wie dat zijn. Hijzelf zal zijn huis wel niet kunnen of durven verlaten voor laat in de avond. Wij hebben nog enige uren voor de boeg.

— Als gij maar niet te laat komt, hijgde de ongelukkige jongeman, terwijl een dodelijk wit zich opnieuw over zijn gelaat verspreidde.

— Dat verhoede de hemel. Maar ik ben bijna zeker dat wij zullen slagen, en bijtijds zullen komen. Zie je, ik heb vandaag voorgevoelens, en die bedriegen mij maar hoogst zelden, zei Raffles met 'n flauwe glimlach. Raffles was nu eenmaal een fatalist, en niets zou hem kunafhouden van wat hij als plicht achtte.

— Dus, ik moet alleen achter blijven? vroeg de jonge ingenieur. Ik zal niet kunnen slapen. Ik ben zo ongerust. Ik zou die Kendrup met eigen hand kunnen wurgen, als ook maar van Jane een haar op het hoofd gekrenkt wordt. Zij is alles voor mij op de wereld. Haast u, om Godswil; neem de politie in de arm, als het niet anders gaat.

Raffles wierp de jongeman een zonderlinge blik toe, en zei met een kort lachje:

— Zolang het mogelijk is, beste jongen, moet een man als ik de hulp van de politie liever niet inroepen. Ik denk ook wel dat ik het er buiten zal

kunnen stellen. Wij zijn met ons drieën, en een onzer geldt wel voor vijf anderen.

Voor twaalf, mylord, als het moet, liet de bulderende stem van Henderson zich horen, die juist op dat ogenblik binnentrad en de laatste woorden gehoord had.

Hij hief zijn armen als stoomhamers en zijn vuisten als aambeelden op.

— Heel goed, James, dat kan te pas komen. Wij gaan op een speurtocht uit in een buurt, waar we wel eens meer geweest zijn en waar nu niet juist erg lieve jongens en meiden bij elkaar komen.

Onder het spreken was het drietal de tuin in gegaan, welke zij voor het poortje in de stille steeg verlieten. Het was omstreeks negen uur in de avond en zij repten zich om zo gauw mogelijk deze buurt, die veel te fatsoenlijk was voor hun uiterlijk, te verlaten. Zij reden met een bus naar het East End en begonnen toen een lange tocht door een doolhof van sloppen en stegen tot zij ten slotte 't danslokaal bereikten, waar Raffles wist, dat het grootste gespuis bijeenkwam. Het was er vol en warm en rokerig. Een groot electrisch orgel jengelde dansmuziek, waarop jongelieden, jongens en meiden sprongen en dansten.

Het was een lugubere vertoning.

Zwijgend ging het drietal zitten aan een tafeltje bij het buffet en bestelden bier. Raffles en Brand namen de omgeving nauwkeurig op en zochten onder de bezoekers naar bekende gezichten.

De vrouwen waren voor het merendeel afschuwelijk om aan te zien, oud voor hun tijd, met bepleisterde gezichten, holle, zwartaangestreepte ogen, en vuurrood geverfde monden. Zij dansten zwijgend, en onder het voorbijdansen wierpen sommigen reeds nieuwsgierige blikken op Henderson met zijn herculische gestalte, en op Raffles met zijn lenig, slank lichaam.

Reeds zag Brand tot zijn schrik, dat die steelse blikken niet ontgingen aan de dansers en andere vrienden van die dames, die daarover allesbehalve gesticht schenen te zijn.

Raffles had het natuurlijk evengoed gemerkt, maar hij wachtte er zich wel voor, daarvan iets te laten blijken. Men moest zeer voorzichtig zijn met deze lieden.

Een enkele onvoorzichtige blik, een uitdagend woord... en wellicht zou die hele troep zich op die indringers werpen, die het durfden wagen, hen hier op hun eigen gebied te tarten.

— Hoe heet het hier eigenlijk mylord? vroeg Henderson heel zacht aan het oor van Raffles.

— De kerels zelven noemen het « Het Rattenhol » James. Maar noem mij nu niet meer met de naam die je zoëven gebruikte; het kon gehoord worden, en dan zouden de gevolgen wel eens heel onaangenaam kunnen zijn. Noem mij Dick, of Harry of Alf.

— Geloof je dat ze hier kan zijn? vroeg Brand heel zacht, op zijn beurt.

— Ik weet er niets van. Ik hoop dat het niet lang zal duren, en meer kan ik je er niet van zeggen.

Die wens van Raffles zou eerder vervuld worden, dan hijzelf dacht.

Want de drie mannen zaten daar zeker nog geen volle twintig minuten, schijnbaar overschillig met elkander sprekend, toen de deur opnieuw openging, en niemand anders binnentrad dan mijnheer Kendrup in hoogst eigen persoon. Hij was voor zijn doen keurig gekleed, maar het was duidelijk dat hij gedronken had, want zijn gelaat was opgezet, en zijn ogen stonden hem klein en waterig in het hoofd. Hij lette volstrekt niet op de aanwezigen, maar liep regelrecht naar het buffet, waar de kroegbaas zich overheen bukte, als om de ander te verwelkomen.

Zij wisselden op fluisterende toon een paar woorden, en hoe Raffles en de anderen zich ook inspanden, het was hun onmogelijk te horen wat zij zeiden. Maar Raffles had 't gelaat van Kendrup nauwkeurig in het oog gehouden, en hij zag aan de uitdrukking van duivelse zegepraal op dat rode gezicht, dat hij het doel naderde. De ongelukkige Jane Bishop moest hier dicht in de buurt zijn, misschien wel in het huis zelf.

Kendrup wierp een enkel glas whis-

ky door zijn keelgat, veegde zijn lippen af, en richtte toen zijn schreden naar het duisterste einde van de zaal.

— Jij alleen gaat hem na, Charles. Jij valt 't minste op, beval Raffles kortaf. Tracht na te gaan waar hij blijft. Wij zullen de baas bezighouden. Wij kunnen, helaas, onmogelijk met ons drieën hem nagaan, want dan zou waarschijnlijk onmiddellijk de hel losbreken. Die hele bende hier zal wel weten waar het om gaat, en wat die schurk van plan is. Je behoeft die gemene tronies maar goed aan te zien. Ga nu gauw en kom ons het resultaat zeggen.

Brand stond blijkbaar volkomen onverschillig op en slenterde de ander achterna. Tegelijkertijd stond Raffles van zijn plaats op, grijnslachte eens tegen Pat Slogan, de kroegbaas, en begon hem een mop te vertellen, om zijn aandacht af te leiden.

Toch was het voor Brand een gelukkige omstandigheid, dat er als het ware een mist van tabaksrook hing in de zaal en dat zij zo slecht verlicht was. Zo was het hem mogelijk, door de voltheen Kendrup te volgen, en te zien hoe deze verdween door een lage, smalle deur, die hij op een heel gemakkelijke wijze met de kruk scheen te openen. Enkele dansers echter, die tot die duistere hoek waren afgedwaald, keken de Zweed grinnekend na, en al verbeet hij zich ook, Brand moest een paar kostbare seconden verloren laten gaan, alvorens hij op zijn beurt die deur durfde openen.

Ten slotte waagde hij het er op, juist toen er een dans eindigde en de anderen met de rug naar hem toestonden, sloop snel als een kat door de deur, die hij zacht achter zich sloot. Hij begreep wel dat hij van dit ogenblik af zijn leven op het spel zette, maar Raffles had het hem bevolen, en wat hij deed was goed.

Hij bleef even staan en luisterde met grote aandacht. In de verte hoorde hij, zo meende hij, de zware schreden van Kendrup, die zich verwijderde.

Hij stond aan het begin van een smalle slechts door een enkel pitje verlichte gang, die zeker lang geleden geplaveid

was met rode geglazuurde tegels.

Op de punten van zijn voeten voortsluipend, begon hij Kendrup te volgen. Tot zijn vreugde hoorde hij de voetstappen steeds duidelijker en hij begreep dat hij hem inhaalde. De gang was lang, en Brand begreep dat hij, na wel meer dan twintig meter te hebben afgelegd, noodzakelijk weer in een ander huis moest zijn aangeland, dat misschien in een heel andere straat was gelegen.

Maar eensklaps werd het stil, en hij vernam niets meer. Hij meende het geluid te hebben gehoord van een deur die werd gesloten en hij liep snel voort.

Bijna had hij te snel gelopen, want het scheelde niet veel of hij was met zijn hoofd tegen een blinde muur gebotst, die plotseling de gang afsloot.

Het was hier zo donker, dat hij ternauwernood iets kon onderscheiden, toen hij zijn tastende handen uitstak, voelde hij heel duidelijk koude stenen. En niet alleen voor zich, maar ook op zij. Hij bleef een paar tellen luisterend staan, en waagde het er toen op, zijn zaklantaarn te ontsteken.

Geen spoor van een deur. De gang eindigde hier plotseling. En toch moest Kendrup hier de gang verlaten hebben, dat kon niet anders. Hij duwde uit alle macht tegen de stenen wand, die de gang afsloot, maar er was geen verwerken aan. Hij begreep dat alleen Raffles zelf hier hulp kon bieden.

Zo snel hij kon liep hij terug, en opende, na de lantaren gedooft te hebben behoedzaam de deur, die in de danszaal uitkwam.

Door een kier turend, zag hij dat er weer gedanst werd. Hij wist onopgemerkt binnen te glippen en liep toen onverschillig naar Raffles en Henderson, die vol ongeduld op hem wachtten.

Hij bracht Raffles fluisterend en snel op de hoogte. Deze keek ernstig voor zich uit, en zei toen, met zijn mond dicht bij het oor van Brand:

— Ik geloof dat die schurk van een Slogan al argwaan heeft gekregen. Het zal onmogelijk zijn, ongemerkt met ons drieën in die gang te komen. James, het gaat niet anders, jij zult als scherm moeten fungeren. Je plaatst je op een meter

voor de deur ongeveer en achter jouw brede rug zullen mijnheer Brand en ik naar binnen zien te glippen. En bedenk het wel: niemand mag in die gang komen, voor er op zijn minst een kwartier verstreken is. Ik zal een geheime deur moeten openen, en dat gaat niet zo vlug.

— Niemand zal erin komen, zei Henderson kalm, en Raffles wist dat hij zijn woord zou houden. Het was 'n groot geluk dat de kroegbaas op dat ogenblik dicht bij de straatdeur in beslag werd

genomen door een rechercheur, die hem een paar inlichtingen kwam vragen in verband met een moordaanslag, die reeds zeven of acht dagen tevoren had plaats gehad, en dat een groot aantal bezoekers zich nieuwsgierig om die twee heen drongen. Zo konden Raffles en Brand achter de geweldige gestalte van Henderson om, door de smalle deur wegsluipen.

Raffles ontstak dadelijk zijn zaklamp en zo vlug zij konden liepen de beide vrienden de gang af.

HOOFDSTUK V

BIJTUJD

Zij stonden nu samen voor de blinde muur, die de gang afsloot. Maar beiden begrepen dat die muur iets moest camoufleren, en dadelijk onderzocht Raffles met zijn geofende vingers die stenen oppervlakte en beide wanden daarnaast. Wanden en deuren waren echter volkomen glad en vlak, geen enkel uitsteeksel deed zich zien. Toen knielde Raffles neer op de ongelijke vloer. De tegels lagen hier en daar los en Raffles begreep dat hij hieronder zeker niet naar een of andere verborgen knop of hefboom behoefde te zoeken.

Maar toen hij zich nog wat dieper bukte, en naar de linker zijwand keek terwijl hij zijn zaklantaarn op de grond legde, bemerkte hij dat het licht daarvan een dunne reet zichtbaar maakte, zeker niet breder dan enkele millimeters, en ter lengte van een paar decimeters.

In het midden van die smalle spleet meende hij iets donkers te zien, een soort schaduw.

Hij stak de hand in zijn zak, en haalde er een van die messen uit, die men wel padvindermessen noemt, en waar zich verschillende werktuigen bevinden, waaronder een haakje, om conserveblikjes te kunnen openen.

Hij opende dit haakje, en het bleek juist onder de reet te kunnen door schuiven. Hij sloeg het om het stiftje, het palletje, of wat het dan anders wezen mocht, dat hij in het midden van de spleet vond, en trok het naar zich toe.

Onmiddellijk wisten de beide mannen, dat het zesde zintuig van Raffles hem weer uitstekende diensten had bewezen.

Want die blinde muur bleek in het geheel geen muur te zijn, maar een schuifdeur, ter dikte van ruim een decimeter, en gevormd door gewone bakstenen, die in hun grootste breedte waren vastgemetseld op een ijzeren raamwerk, hetwelk beneden en boven omtrent vijf centimeters in de grond zonk. De deur bleek te lopen op uitgeholde velgen, zoals schuifdeuren van waranda's en serres. Waar de deur in de wand rechts verdween, na te zijn gesloten, was eveneens een goot en het was dus niet te verwonderen, dat men van een afsluiting niet het geringste kon zien, want alles paste voortreffelijk.

Zodra zij door de opening waren gestapt, trok Raffles de geheime deur weer dicht, met behulp van een handgreep, die zich aan de andere zijde bevond. Hij deed de deur niet geheel en al dicht, omdat hij nog niet wist, hoe hij, ingeval van nood, de terugtocht zou moeten aanvaarden.

Bij het licht van hun lantaarns liepen zij zo snel zij konden verder, en dat was slechts een pas of tien, want toen stonden zij tegenover een gewone deur, die echter nog stevig genoeg was, en daarenboven op slot bleek te zijn.

In een oogwenk had Raffles zich overtuigd dat de sleutel aan de andere zijde op het slot stak. Raffles glimlachte, zo-

iets was voor hem geen bezwaar.

Hij haalde een instrumentje te voorschijn, van zijn eigen vinding, en dat er uitzag als een gewoon, klein zakpotlood. Hij stak dit door het slot heen in de holte van de sleutel, en door het andere uiteinde stevig vast te houden en een ring over het instrumentje met kracht vooruit te drukken, deed hij het als het ware uitzetten, dat de gekartelde randen van de acht segmentjes, die de stift vormden, zich onwrikbaar vastklemden tegen de binnenwand van de sleutel.

Hij behoefde nu de stift slechts om te draaien, de sleutel draaide mee, de deur was open.

Direct wisten zij, dat zij in een ander huis in een andere straat moesten zijn. Want de gehele bouwde wees hierop. Er lag een loper op de vloer van de gang, waarin zij nu stonden, er brandde electrisch licht, en ook op de eikenhouten trap, die aan het einde van de gang naar boven voerde, was een loper gelegd.

Raffles stond nog in beraad, waarheen hij zich begeven moest, toen de beide mannen elkander glimlachend en ver-rast aankeken.

Het geschrei van een klein kindje had hun oren getroffen.

Het was dus wel zeker dat zij op de juiste plaats waren aangeland.

Het geluid kwam van boven, en beiden renden de trap op.

Ja, dat was de deur, van waarachter het geluid kwam. Het was een baby, die erbarmelijk huilde. Maar boven dat geschrei uit klonk een vrouwenstem, waarin een waanzinnige angst te horen was en die kreet:

— Laat los. Ik kan niet anders. Ik kan mijn kind niet voor mijn ogen laten afmaken.

Met een woedende ruk greep Raffles de kruk van de deur.

Er waren zeker grendels op gedaan aan de binnenzijde.

— Die deur moet open! brulde Brand, die over zijn gehele lichaam trilde van woede en nervositeit.

Hun beider schouders bonsden tegen het bovenpaneel, dat krakend versplinterd werd.

Zonder aan hun wapens te denken, wierpen zij zich in het vertrek, nadat Raffles de hand door het gat had gestoken, en de grendel had teruggetrokken.

Het was een grote kamer, waarin zij zich bevonden.

Dichtbij het raam stond een divan, waarop Jane Bishop gezeten was, meer dood dan levend en bleker dan een doek. In haar wijdgeopende ogen was een folterende angst gelegen.

Niet ver vandaan stond een keurig gedekte tafel.

En in het midden van de kamer stond Kendrup, met in zijn linkerhand het dochttertje van de ongelukkige vrouw, dat hij aan een armpje had opgetrokken, terwijl in zijn rechterhand een groot mes blonk.

Dat was echter niet helemaal juist; daar had hij zoëven gestaan, want reeds bij het kraakend versplinteren van het paneel had hij zich met een woeste ruk omgewend, het kind uit zijn hand laten glijden, en met de nu vrije hand naar zijn zijzak getast.

Juist op dat ogenblik stonden de twee mannen in de kamer, en toen kraakte het schot, dat rakelings langs het oor van Raffles ging, en hem een paar bloeddruppels kostte.

Even vertrok zijn gezicht, en toen riep hij met een korte lach:

— Dat was mis, schurk.

Kendrup liet 'n brullende kreet horen, maar voor hij nogmaals de haan had kunnen overhalen van zijn browning, had Brand hem een stoel tegen de benen geslingerd, hetgeen hem zijn evenwicht deed verliezen.

De revolver vloog uit zijn hand, en het schot ging wel af, maar de kogel trof het hout van de bovenste deurpost.

Het volgende ogenblik had Raffles zich op hem geworpen, en trachtte hem zijn mes te ontrukken.

Maar Kendrup was van een geweldige kracht; zijn woede en zijn dronkenschap schenen die nog te hebben verdubbeld, en hij weerde zich als een dolle; krabde, beet en sloeg, en gaf het mes niet prijs.

Jane Bishop was naar haar kind toe-

gesneld, had het in haar armen genomen en stond nu dodelijk verschrikt in een hoek te kijken, naar het einde van die worsteling.

Kendrup brulde als een wild dier, en wist zijn rechterhand vrij te maken, hij hief het mes op om toe te stoten, toen Brand een volle wijnfles van de tafel nam, en die stuk sloeg op het hoofd van de schurk.

Nu had Kendrup ongetwijfeld een harde kop, maar dit was hem toch wel een weinig te kras. Het mes ontgleed aan zijn vingers, en hij zonk op het vloerkleed neer, terwijl de wijn, tegelijk met het bloed uit een paar sneden over zijn gelaat stroomde.

Raffles stond hijgend op, en riep tot de jonge vrouw:

— Kom onmiddellijk mee, iedere seconde is kostbaar.

Het drietal liep reeds op de deur toe, toen zij plotseling snelle voetstappen hoorden naderen. Het volgende ogenblik was de weg voor hen afgesneden.

Zes, acht kerels, verdrongen elkander in de deuropening en kwamen binnen, de helft met messen, de andere helft met ploertendoders gewapend, twee ervan met revolvers en de voorste riep hennend:

— Zo mijnheer. Dat was het dus. Nu, het is je laatste geweest, geloof 't maar. Laat haar los, en als je soms lust mocht hebben om te bidden, doe het dan gauw, want over een kwartier liggen jullie lijken in het zijkanaal van de Theems.

En terwijl de man sprak, ging zijn revolver langzaam de hoogte in...

* * *

Henderson stond rustig voor de deur in de danszaal, omstreeks een meter er vandaan, en zoog gemoedelijk zijn pijp.

De tabak was wel niet zo best, maar op die manier, zo bedacht de brave kerel, droeg hij er het zijne toe bij, de nevel van tabaksrook nog wat dikker te maken.

Pat Slogan echter had ogen, die aan die nevel gewend waren, en toen hij zijn

gesprek met de rechercheur geëindigd had en hij deze lastpost op een veilige afstand wist, duurde het ook niet heel lang meer, of hij miste de drie mannen, die zoëven vlak bij zijn toonbank hadden zitten drinken.

Maar... wacht even... daar stond die ene knul nog, groot en breeduit, of hij hier thuis was.

Hij slenterde langzaam op Henderson toe, en vroeg, schijnbaar joviaal, maar met een gluisperige uitdrukking van wantrouwen in zijn dicht bijeen geplaatste ogen:

— Zo makker, wat voer jij hier uit?

— Luchie scheppen, antwoordde Henderson laconiek, een dikke rookwolk uitblazend.

— Rare plaats voor een luchie, grinnikte de kroegbaas, maar het was een heel lelijk lachje en zijn ogen gingen steeds achterdochtiger in het rond. Waar zijn je kornuiten?

— Luchie scheppen, antwoordde Henderson onverstoord. Buiten. Ze vonden hier de atmosfeer een beetje onfris, zie je.

Het wantrouwen van de kroegbaas nam toe.

Het strategisch standpunt, dat die zware, grote kerel had ingenomen, beviel hem allesbehalve.

Hij bedacht dat er nog niet betaald was, en dat gaf hem een prachtige aanleiding om bulderend uit te roepen:

— Zijn zij weggelopen, je maats? Zonder te betalen? Dat kan ik niet geloven. Ze zagen er zo fatsoenlijk uit. Jongens, heeft een van jullie de twee vrienden van deze man zien weggaan?

— Dat kan niet! riepen wel twee, drie stemmen tegelijk. Ik stond in de deur, terwijl jij met die dofgajes praatte, en ik durf wel zweren dat er niemand uit of in is gegaan in die tijd.

— Nou, dat is een gekke historie, zei de kroegbaas langzaam, terwijl er 'n dreigende, moordzuchtige uitdrukking op zijn tronie kwam. Je moet weten dat ik me niet laat begappen. Ik moet mijn centen.

— Ik zal je wel betalen, verzekerde Henderson kalm.

— Dat verlang ik niet! viel Slogan

uit. Ze zijn door die deur gegaan, denk ik, en daar hebben ze niks te maken. Ik zal eens gaan kijken, waar zij gebleven zijn. Wat zoeken die kerels in mijn eigen huis?

— Wel, ze zullen je zoeken om je te betalen, zei Henderson, met een zeurende stem, en alleen met de bedoeling tijd te winnen.

— Des te beter, dan heb ik ze gauw genoeg gevonden. Ga jij daar eens van die deur weg, vader.

Henderson bewoog zich niet.

Er waren in die danszaal minstens dertig mannen, en hij wist dat geen daarvan voor een bloedige misdaad zou terugdeinzen. En toch week hij niet.

Hij zag hoe Slogan de hand naar zijn zak bracht, en toen begreep hij dat het niet langer was uit te stellen, en dat hij zou moeten doen wat zijn meester hem had gelast.

Slogan was ongetwijfeld een sterke, grove kerel, maar toch deed de geweldige vuistslag, die hem bliksemsnel tegen de punt van de kin trof, hem om en om rollen, alsof hij niets meer was dan een kogel, met kracht door de bal getroffen.

Er was zo luid gesproken, dat tot bij de straatdeur iedereen begreep, wat er gebeurd moest zijn. Het saamhorigheidsgevoel tussen het geboefte werd wakker, en met een dof gegrom drongen allen tegelijk op Henderson toe.

Dat was misschien zijn geluk, want de volgende seconde was hij zo door aandrangers omgeven, dat de weinigen die 'n revolver droegen, van hun wapen geen gebruik durfden maken.

Maar daartegen kwamen de messen, de boksijzers en ploertendoders te voorschijn, en de eerste de beste slag met zulk een wapen, trof de reus onverwachts midden op het hoofd.

Van honderd mensen zouden er twintig misschien wel door die klap gedood zijn, en negen en zeventig anderen op zijn minst zwaargewond of verdoofd, maar Henderson was de honderdste die 'n schedel had als een nikker, en waarschijnlijk nog heel wat sterker. Die kop was als van staal, en er was werkelijk een zware voorhamer toe nodig, om er

een deuk in te slaan, zoals hij menigmaal zelf lachend verzekerd had.

Ook nu lachte hij, zodat al zijn tanden zichtbaar werden, en de volgende seconde lag de aanvaller, die de slag had toegebracht, met een verbrijzelde kaak en platgeslagen neus, kreunend te midden van een paar dozijn trappende en elkaar in de weg lopende benen. Onder het hysterisch gekrijs van de dievenmeiden begon nu een gevecht, zoals men zelfs in die dievenkroeg maar weinig had gezien: één enkele man tegen dertig anderen.

Maar het was een tegenstander om eerbied voor te hebben. Aan een formidabele kracht paarde hij een vlugheid, ongewoon voor lieden van zijn gewicht en zijn lengte, en wie onder het bereik van zijn lange, grijpende armen kwam, die kon, wat zijn deel betrof, het gevecht gerust als geëindigd beschouwen. Een tel later werd de vent als een jong katje door de kamer geslingerd, of te midden van zijn medestrijders, met een scheef gelaat, 'n dicht geslagen oog en drie/vier tanden uit zijn mond missend.

Wapens gebruikte Henderson bij die gelegenheid niet. Hij had zich niet de tijd gegund, zijn korte knuppel te voorschijn te halen. Het duurde dan ook niet lang of hij had zijn harde knokkels ten bloeden geslagen, maar hij bleef lachen, luid en onafgebroken, met de rug tegen de deur, opdat men hem niet van achteren zou kunnen aanvallen.

Maar zelfs een reus van zijn kracht kon het natuurlijk op de lange duur niet klaarspelen tegen een zo verpletterende overmacht. Hij had al wel zes of acht kerels neergebeukt, en dat is wel wat vermoeiend.

Toch duurde het nog enkele minuten, voor het einde kwam.

Acht kerels ongeveer hadden zich wat terzijde begeven en wierpen zich onverhoeds als één enkele man op de reus.

Het waren de sterksten en grootsten die erbij waren, en de schok was zo hevig en onverwacht, dat Henderson een ogenblik zijn evenwicht verloor, daarbij een weinig terrein, en zo de deur voor een enkele seconde vrijmakend, maar lang genoeg om die kerels gele-

genheid te geven, ze open te rukken, en de gang in te stormen.

Henderson wist dat hij bijna een half uur die gang had weten vrij te houden, en hij hoopte van ganser harte, dat het ruimschoots voldoende mocht zijn geweest. Maar daar hij er niet zeker van was, wilde hij de troep volgen, toen twee kerels hem in de weg traden, waarvan er een met een revolver was gewapend. Zij waren, met de vrouwen, de enigen die nog op de been waren. De rest lag, toegetakeld en gekneusd als op een slagveld door de danszaal verspreid.

Een hunner, de man met de revolver, was een klein kereltje met een kwaadaardig gezicht. Het was duidelijk dat hij bang genoeg was voor Henderson, maar toch op zijn revolver vertrouwd, toen hij met een stem die een beetje beefde beval:

— Blijf staan waar je staat, of ik schiet je tot een zeef.

Henderson draaide zich langzaam om, zijn armen zakten langs zijn lichaam, en hij boog het hoofd, als in onderwerping.

Daarbij zag hij echter, dat nog een der weinig overeind gebleven stoelen vlak voor hem stond.

Hij wist dat hij een verloren man was, als hij er een hand naar uitstak, maar er was een zeldzame vindingrijkheid over de brave kerel gekomen. Hij stak zijn voet een beetje vooruit, zodat die tussen de vier stoelpoten kwam, en het volgende ogenblik vloog het meubel als een projectiel door de lucht, en trof de revolverman met een harde smak in de maagstreek, zodat hij piepte als een muis, zich bijna dubbelvouwde, en de revolver liet vallen. De andere kerel wilde er naar bukken, maar een trap van de reus deed hem in een hoek te land komen. Henderson raapte het zwarte wapen op, stak het in zijn zak, en rende naar de deur toe. Hij snelde de gang in, die waarschijnlijk een onderdeel vormde van een buiten gebruik gestelde

kegelbaan, bereikte het andere huis, vloog de trap op, als het ware op de hielen van de kerels, die hem waren voorgedaan.

Eerst wilde hij hen volgen, maar zodra hij hen zag toelopen op een versplinterde deur, kreeg hij een betere inval.

Hij duwde de deur open van 'n kamer, die daar vlak naast was, maakte licht, rukte een gordijn terzijde, en bemerkte tot zijn grote opluchting dat hij, zoals hij verwacht had, op een balcon stond, waarop ook de raamdeuren van het aangrenzende vertrek uitkwamen.

Zijn revolver tot schieten gereed houdend, sloop hij op dat raam toe, en zag door een kier van het gordijn juist hoe een man daar in de deuropening langzaam een revolver ophief.

Henderson mikte zorgvuldig, door de ruit en de smalle kier heen, en drukte af.

Hij wachtte de uitwerking van zijn schot niet af, maar duwde met een enkele schouderdruk de glazen deur in en stapte het vertrek binnen.

— Allemaal handen op, geboefte, of ik leg jullie neer als konijnen! bulderde zijn bevelende stem.

Langzaam gingen alle handen omhoog, niemand dacht aan verzet. Voor het groepje lag een man, met het gelaat ter aarde, blijkbaar levenloos. De kogel uit Henderson's revolver had hem midden in het voorhoofd getroffen.

Raffles nam bedaard zijn eigen revolver ter hand, en zei glimlachend:

— Het is dus nog niet voor ditmaal. Komaan Mevrouw Bishop, voelt ge u sterk genoeg om mee te gaan? James, ik reken er op dat jij onze aftocht dekt. We zullen dit huis maar liever door de andere deur verlaten, dat lijkt mij veiliger. Sluit die kerels desnoods zolang in de kamer hiernaast op. Ik zie daar op die tussendeur ook een sleutel. Hier, mevrouw, geef mij je arm, wij gaan. Ik zal je bij je man brengen hoor; hij verlangt er vurig naar, je te zien.

HOOFDSTUK VI

DE AANSLAG

De drie mannen en de geredde vrouw moesten enige tijd zoeken voor zij, in een aangrenzende wijk, een taxi konden vinden, want bussen waren zo laat niet meer te krijgen, tenzij men een half uur had willen wachten op een zogenaamde nachtbus.

Gedurende de hele rit sprak Raffles geen enkel woord, en zat stil voor zich uitkijkend, in zijn hoek, achterover leunend.

Jane, met haar kind op de schoot, dat eindelijk was ingeslapen, nadat zij het met duizende woordjes gesust en vertroeteld had, leunde eveneens achterover, met gesloten ogen, en nog niet gekomen van de schrik en de angst, die zij had doorleefd in dat afschuwelijke hol. Henderson was naast de chauffeur gaan zitten, hetgeen betekent dat hij zich ten halve had moeten opvouwen met zijn knieën tegen de kin, terwijl Brand ook al heel weinig gelegenheid had om zijn gevoelens te uiten.

Hij begreep slechts ten halve, wat er omging bij Raffles. Het was ontwifbaar: die man, sterk en lenig als een stalen degenkling, die niet geloofde aan geesten of spoken, waarzeggerijen of bezwingingen, diezelfde man gaf thans toe aan een of ander somber voorgevoel: en toch was hij nog diezelfde avond tot driemaal toe aan een zeker schijnende dood ontsnapt.

Het was dus een onaangename, drukkende tocht, en iedereen was verheugd, toen de taxi eindelijk stopte, niet ver

van het huis van Raffles.

Brand betaalde snel de chauffeur, die terugreed, en ijlings liepen de anderen op het huis toe, waarvan Brand de voordeur reeds had ontsloten.

De oude Gaston kwam Raffles tegemoet lopen, zo snel zijn stijve benen hem wilden dragen, en zei fluisterend:

— Ik ben blij, dat gij terug zijt, mylord. Die meneer daar boven is niet meer te houden. Hij zegt dat hij volkomen genezen is en dat hij u wilde zoeken, en ik had de grootste moeite, hem weer tot rust te brengen. Ik geloof dat hij een beetje koorts had, maar nu is het over. Mijnheer Bishop is nu bezig zich aan te kleden.

— Des te beter, zei Raffles met een zwakke glimlach. Volg mij dan maar, mevrouw, ik kan u niet zeggen hoe verheugd ik ben dat ik dit voor u beiden heb kunnen doen. Maar nog dit ene: ik heb in de taxi nog nagedacht over de zaak, en al doet het er nu weinig meer toe, ik geloof te moeten besluiten, dat die Kendrup en de zogenaamde dokter Wainscott een en dezelfde persoon zijn geweest. Dat zou heel wat raadselachtigs verklaren. Maar laten we eerst naar boven gaan.

Allen liepen vlug de trap op, en een seconde later lag Jane Bishop snikkend en lachend tegelijk in de armen van haar man.

Raffles en Brand hadden zich bescheiden teruggetrokken op de gang en hier zei de eerste op zachte toon:

— Zij kunnen natuurlijk niet terug naar datzelfde huis, en dat zouden zij ook niet willen. Laten zij hun intrek nemen in het kleine hotel, in het midden van het volgende blok. Zorg dat zij voldoende geld krijgen. Hier zijn de wissels: geef die ook aan Bishop.

— Wanneer moet dat gebeuren? vroeg Brand, de papieren en het geld aannemend.

— Wel, morgen ochtend. En zo vroeg mogelijk.

— Maar waarom doe je het dan zelf niet liever? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat... ik er dan misschien niet de gelegenheid toe zal hebben, antwoordde Raffles afgemeten. Ik zal dan misschien ergens anders zijn.

Brand keek hem ongerust aan. Wat ging er in zijn vriend om?

Kort beraden zei hij:

— Je schijnt ergens bang voor te zijn. Ik weet niet wat je hier in huis zou kunnen gebeuren... maar ik betrek met jou je slaapkamer. Die biedt ruimte genoeg, en ik kan op een matras slapen.

— Niets daarvan, wees Raffles glimlachend af. Wil je nog voor kindermeisje gaan spelen? Je blijft in je eigen kamer naast de mijne. Mij dunkt dat dat meer dan voldoende is. Je hebt gelijk, ik stel mij kinderachtig aan. Laten wij nu eens gauw voor die twee gaan zorgen. Henderson kan hen wegbrengen in de auto. Ik geloof niet dat hij al sterk genoeg is om dat eind te wandelen.

Terwijl Brand geld en wissels bij zich stak, ging de kamerdeur open, en Jack Bishop verscheen op de drempel, met zijn kind op de ene arm, en zijn andere om de schouders van zijn jonge vrouw geslagen. Hij was nog bleek, maar het scheen, dat hij zich vrij goed op de been kon houden.

Hij kwam nu met uitgestoken handen op Raffles toe, en zei, terwijl hij nauwelijks zijn tranen kon weerhouden:

— Ik hoop later gelegenheid te hebben mylord, u te vergelden. Gij hebt meer voor ons gedaan dan enig man had kunnen doen. Gij zijt een wonder.

— Ik ben blij Jack, dat ik dit nog heb kunnen doen, beste kerel, zei Raffles

zacht. Ik hoop dat je gelukkig zult zijn, met je jonge vrouw, en vooral, dat de ervaring van nu, je een les moge zijn voor de toekomst. Speculeer nooit meer. Je ziet waartoe het kan leiden. En ik weet zeker dat je vrouw volkomen gelukkig was, ook zonder door weelde omringd te zijn.

Een vlammende blos steeg voor een kort ogenblik in het gelaat van de jonge ingenieur op en hij zei:

— Het is goed dat gij mij daaraan herinnert, mylord. Ik had dit eigenlijk niet verdiend. Ik ben een ezel en een dwaas geweest, maar ik zweer hier, dat ik mij nooit meer met die ellendige speculaties zal inlaten. Nu zal ik er alleen nog maar naar streven mijn wissels uit de handen van die schurk te krijgen die gij hebt afgestraft vannacht.

— Dat is 'n goed voornemen! zei Raffles glimlachend. En nu zal mijn chauffeur u beiden wegbrengen. Gij zult natuurlijk het weerzien liever in eigen, zij het dan voorlopige omgeving willen vieren. Er is hier een klein maar goed hotel vlak bij. En morgen komt mijnheer Brand u bezoeken.

— Gij toch zeker ook, mylord? vroeg Jane verlegen, die naderbij was gekomen.

— Ik? wel natuurlijk, als ik in de gelegenheid ben, dan ik ook. Geef mij de vijf, Bishop, het overkomt mij niet zo dikwijls, de hand van een eerlijke kerel te drukken. Tot ziens.

— Tot ziens.

Enkele minuten later had het zo wonderbaarlijk herenigde echtpaar het huis in de Cromwell Street verlaten. Henderson keerde terug, de auto werd in de garage gezet, en daar het toen reeds naar drie uur in de nacht liep, legde men zich haastig ter ruste.

De slaapkamers van de beide vrienden grensden aan elkander; er was een tussendeur, die meestal gesloten werd, maar ditmaal zette Brand ze tersluiks op een kier, plotseling aangegrepen door een vreemde onrust, die hem was overvallen sedert het stil in huis was.

Hij kleedde zich niet geheel en al uit, en wierp zich zo op zijn bed, met zijn revolver naast zich op het nachtkastje.

onder het bereik van zijn hand.

Alvorens Raffles met 'n handdruk goedennacht te wensen, had hij zich overtuigd dat de grote stalen grendels op de gangdeur van Raffles' kamer waren geschoven. Onder een voorwendsel had hij zelfs in een klerenkast gekeken, en toen zogenaaamd naar een verloren geldstuk moeten zoeken op de grond, alleen om een blik te kunnen werpen onder het ledikant.

Nergens viel iets te bespeuren. In de schoorsteen was een rooster, hetwelk het afdalen volkomen onmogelijk maakte, tenzij men dat rooster, vele duimen dik, van te voren geheel doorzaagde en wegnam.

Tot zelfs de grote vensternis onderzocht Brand. Hij zag niets, niemand. En toch klopte zijn hart nog steeds onrustig, toen hij daar lag in zijn kamer in het doodstille huis, en met geopende ogen naar de zoldering staarde.

Thans had hij er spijt van, Henderson niet tersluiks te hebben binnen gelaten.

Een ogenblik later begon hij zelf de spot te drijven met zijn vrees. Over een uur zou de dag immers aanbreken.

Het was zo stil dat hij het kleine klokje op de tafel naast zijn bed hoorde tikken, maar daar tussendoor hoorde hij plotseling, behalve dat getik, een heel zacht gerucht, dat hem plotseling klaar wakker, overeind deed komen en luisteren.

Wat er toen geschiedde, had zo snel plaats, dat hij naderhand onmogelijk de juiste volgorde had kunnen aangeven.

Het eerst meende hij het zachte kraken van Raffles' bed te horen. Toen kwam er een gesmoorde kreet, een soort zucht, en een stem die riep:

— Charles! help mij.

Brand vloog van zijn bed, op hetzelfde ogenblik, of misschien iets later, dat hij een schelle lichtbundel zag flitsen door de kier heen van de niet geheel en al gesloten tussendeur.

Hij greep in de duisternis zijn revolver, vloog op de deur toe en wierp ze open.

Ongeveer op datzelfde moment verdween de lichtbundel weer, maar toch

niet zo snel, of Brand had het gelaat gezien van Raffles dat door die lichtbundel werd bestraald en het bovengedeelte van zijn borst. En hij zag nog iets gruwelijks, dat hem van woede en schrik deed brullen; de pyjama van witte zijde vertoonde vlak onder de hals een donkere vlek.

Bijna niet wetend wat hij deed vuurde Brand op goed geluk zijn revolver tot driemaal toe af, in de richting van het raam, waarvan het gordijn een weinig terzijde geschoven leek te zijn.

Bij het derde schot klonk, als een echo, een brullende kreet, en een ogenblik daarna het doffe geluid van een lichaam dat op de stenen daar beneden met een harde smak neer viel.

Brand tastte naar de schakelaar van het licht naast de verbindingsdeur, rende naar het raam, rukte het gordijn terzijde, en zag in het flauwe licht van de maan, het uitgerafelde einde van een staaldraad, die bij louter toeval door zijn derde kogel geraakt was.

Dit alles duurde nauwelijks een paar seconden.

En nu ijelde hij op het bed van Raffles toe, want hij begreep dat er onmiddellijk moest worden gehandeld.

Hij snelde naar de huistelefoon en belde Henderson met een paar schorre, afgebeten woorden op.

Toen boog hij zich weer over Raffles heen, die achterover was gevallen, en ontknoopte de van bloed doorweekte pyjama.

Ongeveer midden in de borst was een klein gaatje, heel klein, maar Brand wist als bij ingeving, dat door die kleine opening het leven van Raffles wegvloede. Raffles sloeg juist op dat ogenblik de ogen op, en zei met zwakke stem:

— Je ziet wel Charles, dat men met voorgevoelens toch niet altijd mag spotten. Het gebeurde met een windpistool, door de ruit heen. Om je de waarheid te zeggen had ik daar niet op gerekend. Zij moeten... zij moeten ons... reeds vroeger op de dag hebben gevolgd, nadat wij uit het huis van Jane Bishop vertrokken.

— Stil... Spreek niet zoveel! smeekte Brand hem met verstikte stem. Ik

zal een dokter opbellen.

Op dat ogenblik werd de deur openge-
worpen, en Henderson, die inderhaast
een broek had aangedaan, blootsvoets,
hemd open op zijn machtige borst, stort-
te het vertrek binnen en wierp zich,
brullend als een gewonde stier, voor
het bed van Raffles op de grond.

— Foei, James, wat beter manieren,
bestrafte Raffles hem met een glimlach.
Sta op, en toon je een man.

Wankelend kwam de reus overeind, en
als door een waas van tranen keek hij
neer op Raffles, bijna versuft en niet
wetende wat hij moest doen.

Toen vroeg hij, met de stem van een
kind, dat een heel groot verdriet heeft
over een stuk gebroken speelgoed:

— Maar we kunnen mylord toch gene-
zen, mijnheer Brand? Kijk toch eens hoe
hij bloedt. Moet het niet gestelpt wor-
den?

Ja, dat wist Brand waarlijk zelf ook
wel, dat tot iedere prijs die bloedstroom
moest worden gestuit, daar er anders
het einde binnen enkele minuten geko-
men zou zijn.

Hij liep als radeloos rond, toen de
reeds zwakker wordende stem van Raf-
fles hem deed stilstaan.

— Ik geloof niet dat het veel zal
helpen, Charles, want ik heb al veel
bloed verloren; en ik geloof dat dat nog
een soort van geluk is, want vergis ik
me niet, dan was de kogel vergiftigd.
Het is een geluk dat hij eerst door
een paar dekens moest heendringen.
Zoek er aanstonds maar eens naar, het
zal verbazend belangwekkend zijn. Maar
in ieder geval kunnen wij het einde nog
wel een uurtje vertragen, dunkt me, of-
schoon ik niet goed kan inzien waartoe
dit eigenlijk nodig is.

— Spreek toch zo niet! barstte Brand
wanhopig uit. Zeg wat ik doen moet.

— Alles zul je vinden in de kleine
medicijnkast, daar in de hoek. Op de
bovenste plank, in die blikken trommel,
vindt je mijn nieuwe verbandmiddel,
en uitmuntende, bloedstelpende watten.
Maar dat alleen zou niet voldoende zijn.
Je moet dat groene flesje, een... eetlepel
maar vlug, anders baat het niet meer.

Uit alle macht beheerste Brand het

sidderen van zijn vingers terwijl hij
de blikken trommel en het groene fles-
je greep. Hij begon met het laatste,
goot wat in de lepel, die hij eveneens
in het kastje had gevonden, en liet de
inhoud daarvan tussen de tanden van
Raffles, die al doodsbleek was, vloeien.

Daarop trachtte hij nogmaals 't bloed
te stelpen, en tot zijn onuitsprekelijke
verlichting scheen het middel inderdaad
een goede uitwerking te hebben, want
het bloed hield op, uit de wonde te gut-
sen. Het weinigje, dat er nog uit kwam
had een donkere, eigenaardige kleur, en
Raffles vreesde dat dit nog steeds een
bewijs was van vergiftiging der voor-
naamste sappen die het lichaam in stand
houden.

Henderson had onbeweeglijk toegezien
met starre ogen en de handen zo vast
dichtgeknepen, in zijn hulpeloze smart,
dat de nagels in de palmen drongen.

En terwijl hij Brand nauwelijks durf-
de aanzien, vroeg hij heel zacht:

— Geloof u... gelooft u, mijnheer
Brand, dat mylord kan herstellen?

— Ik weet het niet, James, antwoord-
de de jongeman op doffe toon, maar ik
vrees het ergste. Mylord is zeer ver-
zwakt, dat kun je aan zijn gelaatskleur
zien, en kijk eens, hoe afschuwelijk veel
bloed er uit die wonde is gestroomd.
En het weinigje dat er nu nog uitkomt,
dat is nog bedorven door die afschuwe-
lijke kogel. Wee de schurk, die het ge-
daan heeft.

Brand had dit op woeste toon uitge-
kreten, zijn gebalde vuist dreigend
schuddend in de richting van het raam.

— Hoe kon hij daar eigenlijk komen,
mijnheer Brand?

— Hoe hij daar is gekomen? Maar
mijn hemel, hoe is het mogelijk dat ik
zelf daar niet aan gedacht heb; zij heb-
ben hem natuurlijk aan de draad van
het dak af laten zakken.

— Maar hoe kwamen zij op het dak?

— Dat kan alleen maar... ik vervloek-
te domkop! door langs de kastanjeboom
op te klimmen. Zij zijn langs een van
de bovenste takken op het dak geklom-
men. De gordijnen van het slaapkamer-
raam waren zeker niet genoeg gesloten
en zij hebben licht gezien.

— Maar... dan zijn zij misschien nog niet weg, mijnheer Brand! schreeuwde Henderson opgewonden. Misschien houden zij zich nog verscholen op het dak. Zij zullen misschien niet langs dezelfde weg terug durven gaan.

Zonder te antwoorden snelde Brand naar het raam en boog zich naar buiten. Bijna op het zelfde ogenblik vloog er, zonder dat men iets anders hoorde dan een geluid als van een zachte zweeps slag iets vlak langs zijn hoofd.

— Bukken, James! schreeuwde hij onmiddellijk. Zij moeten nog in de boom zijn; dat vervloekte ding kwam recht van voren. Doe het licht uit, anders leggen zij ons nog neer als konijnen.

Hij had dit laatste fluisterend gezegd, en Henderson ijde reeds dwars door het vertrek, bezield door een woede die hem een hele stad had kunnen doen uitmoorden, en draaide de schakelaar van het licht om.

De kamer was nu in duister gehuld en het duurde enige tijd voor Henderson terugkwam; maar hij had in die korte tijd niet stilgezeten.

Want plotseling flitste er een fel licht door het raam naar buiten, en belichtte voor een ogenblik daghelder de zware kastanjeboom.

Bijna tegelijkertijd riepen de beide mannen op een verbeterden toon:

— Daar, daar zitten zij op die grote tak, daar heel bovenaan! Die ene kerel heeft een pistool.

Inderdaad, daar heel hoog, maar niet geheel in de top van de eeuwenoude boom zaten naast elkaar op het einde van een dikke tak twee mannen. Een hunner richtte juist een eigenaardig gevormd windpistool op, maar hij werd verblind door het felle licht van de lamp, die Henderson in de vensterbank van het tweede raam had gezet.

Het was duidelijk dat zij daar hadden willen blijven, in de duisternis, tot zij zich hadden overtuigd dat hun plan geslaagd was.

Maar dat treuzelen zou hun noodlot worden.

Met opeengeklemden tanden richtte Brand zijn revolver, en trok af.

Met een doffe kreet viel de man die

het dichtst bij de stam was van zijn steunpunt, en stortte omlaag.

De tak, plots bevrijd van dat zware gewicht, veerde onverhoeds omhoog, de kerel die zoëven geschoten had, verloor zijn evenwicht, maar trachtte het met een wanhopige beweging nog te herstellen. Er klonk een rauwe kreet, en toen vloog zijn lichaam reeds in een warreling van kleine takjes en bladeren door de lucht en stortte omlaag. De man viel op een lagere tak, wel tien meter daaronder en had zijn lendenen reeds gebroken, voor hij met een doffe smak neerplofte op de tegels van het pad, dat zich achter het huis bevond.

— Hun verdiende loon, bromde Henderson woest. Die laffe schurken. Zouden zij de enige zijn... die, die iets wisten, mijnheer Brand?

— Dat moeten wij hopen, James. Het is heel goed mogelijk dat die kerels met opzet hun kostbaar geheim voor zich hebben gehouden. Hoe zij er achter zijn gekomen is mij niet recht duidelijk, tenzij een hunner inderdaad iets heeft afgeluisterd in het huis van Kendrup. Maar het is nu geen tijd om te praten; het is tijd om te handelen. Als het nog maar niet te laat is. Sluit de gordijnen; ik zal licht maken.

Een ogenblik later was het weer licht in de kamer, en de dikke gordijnen waren zorgvuldig voor de ramen geschoven.

Brand trad op het bed toe. Hij huiverde. In een grote bloedplas lag daar het krachtige lichaam, dat talloze vermoenissen had doorstaan, dat zo menigmaal gewond was en dat nu slap en machteloos leek. Het spierwitte gelaat, de uiterst zwakke pols toonde maar al te duidelijk aan, hoe groot het bloedverlies was geweest.

Eensklaps hief Brand het hoofd op.

Hij begreep dat hij een uiterste poging moest wagen. Raffles zou stellig verloren zijn, als hij niets deed, want de polsslag werd hoe langer hoe zwakker, de half geopende ogen begonnen hun uitdrukking reeds te verliezen, en zo moest hij dan dit uiterste wel wagen, want hij kon er alleen maar bij winnen.

Hij greep Henderson bij de arm, die

nauwelijks in staat was om zichzelf te beheersen, en zei, kortaf gebeten:

— Luister James. Jammeren geeft ons niets. Daar valt mij slechts een enkel middel in, dat mylord nog zou kunnen redden, misschien.

— Laten wij dat middel dan toepassen mijnheer Brand, en onmiddellijk, drong de reus bevend van opwinding aan.

— Daartoe heb ik jou nodig, James. Ben je bereid, zoals je zo menigmaal hebt voorgesteld, je bloed voor mylord te geven, maar nu in werkelijkheid?

— Neem mijn bloed, mijnheer Brand! riep Henderson opgewonden, die direct de betekenis van die vraag scheen te begrijpen. Wat ben ik? Niets... vergeleken bij hem. Haast u... en zeg wat ik doen moet.

— Je bovenlichaam ontbloten, James, die divan daar zo dicht mogelijk bij het bed van mylord schuiven, en je gereed maken, een halve, misschien wel een hele liter bloed te offeren. En de hemel geve dat de transfusie moge gelukken.

En terwijl hij haastig de nodige voorbereidselen maakte, zegende Brand zijn gesternte en loofde het aandringen van Raffles zelf, die hem een paar malen aanwezig had doen zijn bij belangwekkende proeven in de ziekenzalen van verscheidene hospitalen, waar hij aanwezig had mogen zijn bij het overbrengen van bloed uit het lichaam van een krachtige man in dat van een zwaar zieke.

Alles was daartoe aanwezig in de voortreffelijk uitgeruste medicijnkast, en spoedig had Brand, na zijn handen zorgvuldig te hebben gewassen en gedesinfecteerd, de nodige instrumenten uitgezocht, en gereedgezet. Hij durfde Raffles zelfs niet verplaatsen van het met bloed doordrenkte bed; hij moest het er dan maar op wagen, want iedere minuut was kostbaar.

Henderson had intussen zijn machtige borst reeds ontbloot, en had zich uitgestrekt op de divan, die tot vlak voor het bed was geschoven, waarop Raffles lag, zo bleek en onbeweeglijk alsof hij reeds deze aarde had verlaten.

Brand moest onder de allermoeilijk-

ste omstandigheden werken, want hij alleen moest de beide insnijdingen maken die in normale gevallen tegelijkertijd worden uitgevoerd.

Nu waren de lancetten behoorlijk geflambeerd, Brand had zijn mouwen opgestroopt, de gummi verbindingsbuis lag klaar, en Henderson, met stoïcijnse moed en volkomen bereid om in letterlijke zin zijn laatste druppel bloed te geven voor het behoud van Raffles, lag rustig te wachten.

Toen begon Brand, na de hemel om kracht en een vaste hand te hebben gebeden.

Een weinig boven het verband, onder de oksel, aan de zijde van het hart maakte hij in de borst van Raffles een kleine insnijding, opende de hoofdslagader, en bracht hierin onmiddellijk 't glazen buisje van de canula. Hij wist wel, dat in vele gevallen, wegens het gevaar van verbloeding, deze slagader niet wordt gebezigd bij bloedtransfusies, maar hier drong de tijd en moest alles wel op één enkele kaart worden gezet.

Onmiddellijk trad hij daarna op Henderson toe, die zelfs zijn lippen niet vertrok, toen het vlijmscherpe lancet in zijn onderarm drong, de ader werd blootgelegd, geopend, en het kleine buisje erin werd gebracht.

Het deed natuurlijk pijn, daar er geen tijd was geweest voor een plaatselijke amnaese, maar Henderson beet zich op de tanden, en gaf zelfs geen krik.

Met kracht golfde het bloed door dit kerngezond machtige lichaam, en dadelijk spoot de helderrode, levenbrengende stroom door het verbindingsbuisje, en deed zichtbaar de bloedvaten zwellen onder de huid van het witte, schijnbaar dode vlees van de zwaargewonde.

Bijna tien minuten verstreken, terwijl Brand de blik gevestigd hield op het wijzertje van de drukmeter, dat tevens aangaf hoeveel bloed was afgetapt, Henderson hield zich doodstil, en zijn grote, blauwe ogen starden naar de zoldering, en het was alsof zijn lippen een gebed prevelde.

En na die tien minuten had Brand de grootste moeite, een juichkreet te weerhouden.

Want zelfs hij, niet veel beter dan een leek, kon zien, dat de ingreep gelukt was. Het vlees van de gewonde verloor zijn witachtig uitzien, werd zacht rose. Een paar malen had Raffles de ogen opgeslagen, en eenmaal had hij zelfs geglimlacht, toen hij begreep wat er gebeurde.

Toen Henderson bijna een liter bloed had gegeven, trok Brand bij hem eerst voorzichtig de canula uit de wonde, bond de ader af, legde een verband, met de wetenschap dat de reus de volgende dag nauwelijks niets meer van de gehele operatie zou bemerken.

Met Raffles ging hij omzichtiger te

werk, hij verbond met de grootste zorg de wonde, en bleef bij het bed zitten, het terugkerende leven gadeslaande!

Toen voelde hij de tastende hand van de reus langs zijn arm glijden. Hij wendde het hoofd naar Henderson, die zich een weinigje op zijn divan had opgericht, en nu met een trillende stem vroeg:

— Geloofst gij, dat het geslaagd is, mijnheer Brand?

— Buiten verwachting goed geslaagd, James. Ik durf zeggen dat mylord gered is, en dat heeft hij aan jou te danken, brave, dappere kerel.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Als het Goud lokt

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. maand.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraal gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266